Selftitled newsletter

ljeto 2008.

#3

par riječi o tebi i meni...

...i dalje malo balkan pank haračenja...

...pa onda par pića...

...pokoja dobra stara kritika...

...sve u svemu i dalje zdrava i radikalna diy pankčina...

...a sada marš na neki dosadni pank fest...

Selftitled newslleter ljeto 2008.

Bokte, sjedim ja tu u diy tvornici, znojim se, kucam prve riječi za zin i mislim si, pa bilo je i vrijeme da zaprži ta sunjara više. Nakon onog jednog cijelog tjedna promjenjivog vremena, kiše pa sunca i tako stalno konačno više da me to potjera da se zatvorim i bacim na posao. Jest da je u nekim trenucima za neizdržat, al već sam pomislio da smo stvarno kompletno sjebali klimu. Mislim jesmo, ali ljeto kuca na vrata, a vani rokala kiša ol d tajm. Al dobro, primjećujem kako sam skroz zabrijao na priču o vremenu (kao i uvijek) umjesto da se opustim jer sam se rješio šupljih tenisica, a bome neću ni na stop negdje tako skoro... tako da prije svega lagani pozdrav svima koji su podržali i ovo malo papirnato S/t izdanje. Rad stvarno nikada ne prestaje, pa smo sada dogurali do trećeg broja newslettera koji na neki način to i nije. Zapravo mi izgleda više kao mini zin, ali mislim da ti nazivi ili podnazivi nisu toliko bitni. Stvar je u tome što se papirnta priča mora nastaviti jer kao prvo-moramo malo nabrijati ekipu za četvrti broj, kao drugo-po običaju bi mogli malo rasteretiti s materijalom, a kao treće-fora mi je ta priča s iznenadnim papirnatim izdanjima ili ti ga nadam se ugodnim štivima za ljeto. Gotovo sigurno znam da će dosta ekipe propustiti i ovaj komad pank papirologije, ali nekakva konstanta mora postojati. A i barem znam da uvijek ima onih koje ova priča zanima, a oni su zapravo i najbitniji. Ostalo će naravno sjesti na svoje mjesto. U to sam siguran. Nego, kako meni uvijek padne neka ideja u roku od pet minuta i nekad je vrlo malo razrađujem tako mi je palo na pamet da sada za newsletter ubacimo raportiće s koncerata, no ipak ih na kraju nema. Razloga je više, no ono glavno je da sam se ja malo konzultirao s Brankom i dobro mi je rekao kako nema smisla da sada gruvam raport s npr. Annihilation Time/The Hoax Program koncerta kada to ne spada u ono što mi nekako najviše guramo a to je dobra stara diy hardkorpankčina. Iako je meni bilo super na tom koncertu, ono od samog druženja, kratkog puta pa sve do slijedećeg dana, ali ajmo reći da je zdravi razum prevladao pa jedno veliko sorkač trendi ekipi što toga nema. Također bilo je tu još nekih forica koje sam ja mislio ubaciti ali na kraju se na tim koncertima/događanjima nisam pojavio. Ali to se može očekivati drugi put, tako da nema zajebancije. U toj nekoj raportersko-koncertno-festivalskoj priči najviše strše raporti odnosno moji osobni utisci sa prvog Anarho pank festivala koji se desio u Sarajevu, još u dalekom prvom mjesecu, te pred koji mjesec održani Zrenjaninski Antifa fest. Znači, po meni jedna dva poveća događaja za dvije sredine koje se zbilja dosta razlikuju od trenutnih dešavanja u Hrvatskoj. Mislim, da je barem s naše strane jako bitno što smo to pukli u fanzin i da je ostalo zabilježeno to sve iz perspektive nekog pank izvidnika (he,he!) koji nije iz te sredine i koji je sve gledao malo drugačijim očima. Pogotovo što su prilike u HR puno drugačije nego u Bosni i Srbiji pa mi je iz tog razloga bilo bitno da dio onih koji aktivno prate fanzine vide bar mali djelić situacije kod susjeda, a i da se shvati i u startu ne pljuje začetke nečega što bi u budućnosti moglo igrati veliku ulogu u stvaranju malo opipljivije priče. E sada što će to biti, ne znam, ali mislim da smo svi više-manje svjesni da ovakih stvari treba biti i samo treba nastaviti, tako da se nadam kako neće biti zime. I zato mi je u jednu ruku važno da se ova priča što više raširi i da jebeni panksi budu informirani. Uostalom kada malo zaronim u našu festivalsku priču ne znam šta da mislim. Ok, ne želim sada tu gruvati još jedan nabrijani „fuck off" stav kako je to sve zakurac i bla-bla, ali mislim da bi se neki ljudi koji organiziraju sve te jebene festivale trebali malo zapitati. Pričajući s jednim od njih sam stekao dojam da ove godine jedan festival rade tek toliko da ga rade. Znači ono, poštivanje tradicije i te neke fore. To mi baš nije jasno? Daj budi pravi panks pa pošalji svih u kurac, opusti se i uzmi pauzu jednu godinu, malo posloži kockice i probaj taj fest jednom drugom prilikom dovesti na viši nivo, a ne da se jedna te ista priča ponavlja iz godine u godinu ili još gore, da bude sve lošije i lošije. Još kada k tome dodaš živciranja i cimanja da sve prođe ok, ne znam čemu forsiranje? Zapravo, opet se borim sam sa sobom, ali činjenica je da su se festivali, pogotovo hrvatski srozali na dno dna, a pojavljuju se i novi, i novi. Mislim da bi sada mogao jednim malim djelom citirati onaj tamo neki šta ja znam koji bend a to je da smo prokleti i to baš jebeno prokleti...Inače, infoshop je za ovu 07/08 sezonu zatvorio svoja vrata jer ljeto je stiglo pa mora pasti pokoja litrica, evo baš je jedna litrica tu pored mene...No, u ovih osam mjeseci koliko je infoshop funkcionirao otvorila su se neka nova

pitanja, a ona stara ionako već odavno načeta i dalje čekaju neke svoje odgovore. U svakom slučaju, jedno je sigurno, izgurali smo tu prvu sezonu u novom prostoru s financijske strane tako da smo mirni, ali po nekim drugim stvarima nikako ne možemo i ne smijemo biti. Iako sam rekao samom sebi da ne želim sada potezati tu neku priču razočaranosti u ljude i cijelu situaciju, ali moram reći da mi je bilo zanimljivo(?!) kako se atmosfera barem kod mene često mjenjala. Bilo je par trenutaka kada mi je sve djelovalo stvarno bajno, ljudi dolaze, interesiraju se, priča se širi, novi kontakti, gostovanja i tribine, pa smo onda i taj podrum pokrenuli. Jednostavno je bilo ugodno biti dio infoshopa, a s druge strane me prala totalna depresija, ali totalna. Krpanje kraja s krajem da se skupi keš za režije i rentu, a ljudi nema i nitko ne dolazi. Odnos pojedinaca/ki iz infoshopa prema svemu ravnodušan i jednostavno ne vjeruješ da bez obzira koliko god bio okružen ljudima koji su dio svega da opet ima toliko ne razumjevanja, napetosti i kačenja. Naravno, to je valjda i normalna pojava, ali ipak mogu izraziti svoje nezadovoljstvo po ne znam koji put. Uostalom, kritike i samokritike nikad ne smije biti dosta već to uvijek treba naglasiti, pa makar ponekad i je sve ok. Šta ja znam, više se radujem jeseni i kada opet budemo startali sa svime jer valjda će se onda znati tko pije, a tko plaća, a do tada ima još vremena za odmor i zajebanciju, ali zato na jesen malo više stisnuti i nastaviti s rokačinom...

Za kraj mog uvodnog laprdanja još samo da kažem par stvarčica vezanih za ovaj newsletter. Znači, super priča koja je i ovog puta bila izrealizirana u kratkom roku što mi se sviđa pa bez nekih većih problema smo ubacili i isječke iz intervjua koje smo uradili s Robijem (svira i „pjeva" u pank bendu Unutrašnja Emigracija) te s Popom (nekad aktivnim kraljevačkim hcpanksom, a sada akademski obrazovanim anarhistom hehe). Kompletni intervju će biti objavljeni u 4. broju a ovo sada je samo za zagrijavanje. Mogu samo reći kako sam s oba intervjua (iako drugi još nisam skinuo do kraja s kazete) jako, jako zadovoljan. Pogotovo što su se i Robi i Pop pokazali veoma komunikativnim i spremnim za fini razgovor, a da o druženju u živo ne pričam. Na mene je sve to djelovalo veoma pozitivno i inspirativno, a mogu reći da je i to jedan od razloga zašto je treći broj njuzića u tvojim rukama. Zatim, tu su bend infosi i to od strane dva veoma mlada pank benda, Csichas Bene (Somobor) i Leid (Čakovec/Novi Marof/Zagreb), a mogu reći da su oni svoje prve svirke već i odradili. Također, Doca me zamolio da puknem njegov najfriškiji Somborski scene raport koji je napisan u maju, što znači ne tako davno. I naravno, Branko je i ovaj put svoj posao održao na nivou pa i dalje ima malo (samo)kritika i tako toga. Još bi samo spomenuo kako mi je stvarno žao što nema baš fotki i tako tih fori jer će se sigurno naći neko ko će se žaliti što su samo slova u igri, ali jebiga, mislim da ćemo se svi zajedno na to morat naviknuti. Prije ili kasnije. Uglavnom, aktivni smo, rokamo i to je više-manje to. Čitamo se kada malo zahladi i šta drugo nego pankčina, naravno...leki

Kontakt:
selftitled@net.hr

CSICHAS BENE info/story by: Doctor, Jun 2008

"Sada kad se osvrnem više meseci unazad vidim da smo nešto ipak uradili, da nije bilo uzalud..."

Bilo bi glupo spominjati da cela ideja vuče korene iz vremenskog perioda od pre koju godinu. Nekako se podrazumeva da ideja mora postojati kako bi se realizovala. Upravo tako i naša priča počinje tokom leta 2007god. kada je u Somboru došlo do nekih promena na diy punk/hc sceni. Sombor je mali grad koji broji nešto više od 50000 stanovnika i od početka '90ih je imao aktivne ljude na diy punk/hc sceni uz uspone i padove tokom tih godina. Septembra iste godine krećemo sa probama. Znali smo da želimo zvučati brzo, bučno...Da to bude iskreni diy bend, a ne još jedan hc/punk bend koji peva o kapitalističkom društvu, ratovima, problemima svedskih razmera... trebali smo nešto drugačije, novo za sve nas. Krećemo u postavi: Doca – vokal, Radule – gitara, Marko – bass, Tike – bubnjevi. Prvih par meseci smo delili/iznajmljivali prostoriju sa još nekim lokalnim bendovima. Kad god bi se mogli skupiti išli smo praviti pesme i uvežbavati ih, jedan deo opreme smo pozajmljivali. Sam bend je velikim delom naš osvrt na neko lokalno dešavanje. Velikim delom inspiraciju za pesme tražimo upravo u sredini gde „odrastamo". Upravo su nam i textovi osvrti na neka lokalna dešavanja, ljude, socijalnu situaciju, diy punk scenu u gradu... Pevamo o stvarima koje volimo, koje nam se dopadaju, jednako kao i o stvarima koje nam se ne dopadaju, koje kritikujemo. Prosto, jer nas i jedni i drugi tekstovi karakterišu kao bend. Pevamo na maternjem jeziku, textovi su mahom pisani „in your face" ili što bi neki kazali „ravno u glavu". Razlog takvog načina izražavanja je taj što nam to više odgovara takav tip textova da bi izrazili sebe. Tokom određenog vremena bend je razvio zvuk koji bi mogli okarakterisati kao power violence/hard core sa uletima muzike koja nema nikakve veze sa diy hc/punk zvukom. Nakon par meseci rada imenovaćemo nas kao CSICHAS BENE (Čihaš Bene). Samo ime vezano je istorijski za grad iz kojeg dolazimo. Što je bio dovoljan razlog da ga prisvojimo. Početkom 2008god. bend će biti prinuđen napustiti prostoriju u kojoj smo vežbali, kao i svi ostali bendovi. Našli smo se na ulici...

Tada smo odlučili da polako kupimo ostatak opreme kako bi mogli nastaviti vežbati u svojoj prostoriji. U tom periodu smo imali manje proba, jer nije bilo mogućnosti za njih. Svejedno ostali smo saglasni kako ćemo nastaviti sa sviranjem. Posle određenog vremena uspeli smo sebi stvoriti uslove za vežbanje i tada ponovo krećemo sa probama. Početkom maja 2008 dolazi do malih promena u bendu i od tada

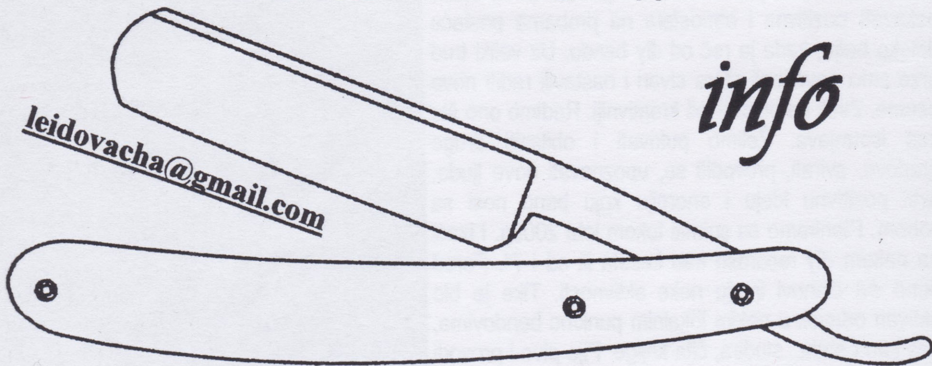

postavu čine: Doca – vokal, Pedro – gitara, Marko – Bass, Tike – Bubnjevi. Promena u postavi će se ubrzo pokazati pozitivna i atmosfera na probama postaće daleko bolja, kada je reč od diy bendu. Uz veliki trud brzo smo navežbali stare stvari i nastavili raditi nove pesme. Zvuk će postati još kreativniji. Radimo ono što nas ispunjava. Želimo putovati i obilaziti druge gradove, svirati, provoditi se, upoznavati nove ljude, širiti pozitivnu ideju i energiju koju bend nosi sa sobom. Planiramo se snimiti tokom leta 2008g. i izaći na nekom diy recordsu kao kaseta ili cd i 7". Pored bend svi članovi imaju neke aktivnosti. Tike je bio aktivan oduvek u nekim lokalnim punk/hc bendovima, baš kao i sada...studira, čita knjige. Pije pivo i provodi se po ulicama Sombor grada. Pedro dugi niz godina vozi skate, uglavnom po Somboru gde je poznat lokalnoj skate ekipi, takođe i po Novom Sadu. Pored toga hvata leptire i pravi sopstvenu zbirku, studira. Marko se bavi muzikom od „malih nogu" svirajući trubu, kasnije bass gitaru i gajde. Povremeno žonglira i svira u nekim etno sastavima, takođe studira. Doca se profesionalno bavi likovnim stvaralaštvom, radi izložbe... takođe radi na Zakasneli fanzinu duže vreme, učestvuje sa Suzzy na Mamma rec's i distribuciji... Ono što je bitno jeste da imamo veliku podršku lokalnih diy punxa, to nam zaista puno znači. Hvala svim tim ljudima koji nam na bilo koji način pomažu i daju podršku. Ako želite da nas kontaktirate to možete učiniti na sledeće kontakte, rado ćemo vam odgovoriti za bilo koji vid vašeg interesovanja...Takođe hvala i Selftitled 'zine ekipi iz Rijeke na podršci...drž' te se, diy!

Csichas Bene kontakt:
Davor Gromilović - Doca, Radišićeva 31, 25000 Sombor, Serbia, docaska@yahoo.com

Marko Jandrić - Pacan, Tolstojeva 64/14, 21000 Novi Sad, Srbija (trenutno prebivalište)
Vedran Josipović - Pedro, +381643012933
Ivanković Kristijan - Tike, +381643149585

CSICHÁS BÉNE

leid

Počeli smo svirati iz potrebe...neki su od nas imali potrebu da nešto kažu, neki da sviraju nešto drugačije od onog što su dotad svirali, a svi smo vjerojatno imali potrebu da se jednostavno zabavimo. Nemoj nas tražit na myspace-u, nećeš nas naći na forumima, ne zanima nas trpanje u ladice i bolesna potreba za definiranjem onog što radimo...ne mislimo da dižemo revoluciju sviranjem u još jednom pank bendu niti da se političnost izražava isklišeiziranim tekstovima izvrištanima kroz loše razglase pred šačicom ljudi od kojih je većini ionako svejedno. ipak, želimo svojim tekstovima ukazati na apsurd svakodnevnih rituala koji nas ograničavaju da živimo vlastite živote onako kako bismo sami željeli. Ono bitno krije se iza tekstova na papiru...prošli smo kroz previše sjebanih odnosa u bendovima, propalih prijateljstava i sl. Vrijeme je da propitamo načine na koje međusobno komuniciramo i da prestanemo biti tako jebeno površni i počnemo pričati o realnim i svakodnevnim problemima na svim planovima naših života (bilo o emocionalnim, seksualnim, materijalnim ili nekim drugim problemima).

Što se "tehnikalija" tiče...kao što smo već rekli, ne namjeravamo se kititi definicijama muzičkih stilova, neka to svatko procijeni za sebe. Ono što nam je bitno jest da djelujemo po d.i.y. hc/punk principima...ne zanima nas sviranje na muzičkim festivalima i gažiranje svugdje tek toliko da se svira, bitnija nam je pozadina koncerta bila ona politička (anarho/benefiti i sl. događanja) ili barem radi dobre komunikacije i druženja. Kad tad ćemo se i snimiti, a uz to očekujte i popratnu propagandu:-)

UE

UNUTRAŠNJA EMIGRACIJA

Pričao si mi o iskustvima sa eko sela kraj Mostara, o svojim počecima s poljoprivredom, permakulturom i tako dalje...kako je nastala ta priča, kako se razvodnila i zašto si se na kraju vratio u Prijedor?

Početak izgradnje eko sela Ortiješ je vezan za mostarsku grupu angažovanih kreativaca «Škart Art». Oni su reciklirali otpad tako što su od njega pravili razne kreacije. Grupa je u to vrijeme bila jako aktivna, a sa upoznavanjem sličnih ljudi iz cijelog svijeta (koji su tih godina preplavljivali Mostar) i usvajanju novih ideja te učenju novih vještina poželjeli su se još ozbiljnije baviti reciklažom. Kako su dva brata iz «Škarta» naslijedili zemlju u Ortiješu rodila se ideja o farmi. Skupili su nešto novca između sebe i uz pomoć prijatelja napravili prvu kolibu koja je trebala omogućiti stalan boravak na zemlji. Koji mjesec pred završetak kolibe na nekom festivalu u Travniku sam se slučajno upoznao s njima. Nisam mogao da vjerujem da postoji još jedna ekipa u BiH koja inspiraciju crpi iz anarhističkih ideja. To je bio početak prijateljstva koje je dovelo do toga da se i preselim u Mostar. Već po samom dolasku sam vidio da grupa više nije kompaktna, da je pola ekipe ostalo raditi akcije u gradu, a druga polovina otišla da radi na selu, a da su odnosi među njima zategnuti. Ja sam u početku bio aktivan u gradu, ali pošto je na selu bilo sve više posla, sve više pasa (sama farma je u jednom trenutku prerasla u prihvatilište za pse) često sam išao pomagati. Uskoro sam provodio sve više vremena u Ortiješu pa sam u jednom momentu i preselio. Prvih godinu dana mi je bilo nevjerovatno inspirativno, nevjerovatno dobro. Nikad u životu me nije zanimala poljoprivreda, a tu sam otkrio čitav jedan novi svijet. Predivan. Nakon godina rada s ljudima, rada čiji su rezultati uglavnom nemjerljivi, situacija u kojima uglavnom daješ sve od sebe, a skoro ništa ne primaš, bilo je super pikirati nešto u zemlju, gledati kako raste i na kraju po ručak umjesto u prodavnicu otići u vrt. Stvarno sam uložio svu energiju, vrijeme i znanje u tu farmu. Zauzvrat sam naučio ponešto o poljoprivredi, permakulturi, naučio zidati i lijepiti kamen. Međutim, jedan od dvojice vlasnika zemlje je totalno sjeban, kvazi moralista koji brutalno napada ljude za svaku sitnicu koja mu smeta i zahtijeva bezuslovnu poslušnost. Kako to od mene nije dobio, kao što nije ni od drugih iz «Škarta», rekao mi je da se gubim. Osim njega i brata, koji je dobar čovjek, tamo nema više nikoga. Povremeno se pojavi neki klimač glavom i ostane dok ne počne upotrebljavati tu glavu za još nešto osim klimanja, a onda mora ići. Svima koji počinju graditi nekakve farme ili živjeti u zajednici preporučujem da prvo srede vlasničke i ostale odnose da im se ne bi desilo ono što se desilo nama da zbog autoritarnosti jednog čovjeka nas pet-šest napusti sve ono što smo zajednički gradili.

Već si tri godine za redom bio sudionik Mirovne Karavane...kakva iskustva od tuda vučeš? Gdje si osjetio najbolji feedback od strane ljudi? Gdje ti je bilo najugodnije? Naravno, ne bi bilo loše da malo kažeš i o neugodnim scenama iz Niša gdje ste se sukobili sa lokalnim nazi skinsima....

Teško je opisati mirovnu karavanu. Četrdesetak ljudi, uglavnom aktivista sa pokojim turistom putuje od Hrvatske do Makedonije i širi mirovnu poruku. Znam da zvuči kao šuplja priča, ali nije. Neki su se žalili kako nemaju dovoljno vremena za upoznavanje mjesta kroz koja prolazimo, neki opet da nema dovoljno aktivizma. Iz godine u godinu stvari se popravljaju. Mislim da je zadnja bila i najbolje organizovana. Npr. dok je hrana na prvoj karavani kupovana i dijeljena ljudima na ulici, na zadnjoj je u svakom gradu skupljena na pijaci. Dok smo prve godine morali plaćati spavanje prošle godine smo u svakom gradu imali besplatan smještaj. Iz godine u godinu se radi sve više promotivnih

materijala koji su s vremenom sve bolji. Dok smo u početku obilazili centre i veće gradove jer je jedino tamo bilo moguće nešto organizovati, sada obilazimo manje sredine, a same aktivnosti imaju puno jači efekat. Mislim da je karavana prvoklasno životno iskustvo i preporučujem je svima, posebno mladima. Znam da povremeno izgleda konfuzno, čak i da se može činiti da je svima jedini cilj napijanje i rokanje, ali istovremeno se dešava da se bitne odluke donose direktnom demokratijom na licu mjesta, da se radi puno dobrih stvari, da se ekipa u lokalnim sredinama gura da i sama pokreće mirovne inicijative. Činjenica je i da su tokom ove tri godine među ekipom uspostavljeni prisni odnosi koji za rezultat često imaju zajedničke akcije. Da mirovna karavana ima efekta između ostalog pokazuju i incidenti te medijska pažnja koja dolazi s njima. Prošle godine su na koncert organizovan u sklopu karavane u Nišu upali naci skinsi iz organizacije Krv i čast koji su odmah počeli psovati sve što im nije po volji i šutati ljude nogama. Svaki od ćelavih mrcina je u džepovima nosio prazne flaše namjenjene razbijanju naših glava. Ono čemu se nisu nadali je samoorganizovana ekipa koja je spremna da se brani. Sve se desilo munjevitom brzinom. Dok su oni ulazili u klub nekolicina nas je krenula za njima i tu je puklo. U roku par minuta oni su već bježali glavom bez obzira uz povike «bežimo pobiće nas», čak pridržavali jedan dugog kao ranjenike. I zaista su dobili šta su tražili, pojedinci i brutalno. Želim pohvaliti inicijativu, hrabro i odlučno držanje ekipe iz Beograda, Mostara, Opatije... I pretprošle godine smo imali problema, tada u Prištini. Iako je cijeli dan sa lokalnim ljudima bio zakon, u toku noći je neko nožem u leđa, bez ikakvog razloga (osim ako je pričati naš jezik dovoljan razlog) zbo našeg druga iz Šibenika. Moram sebi i ostalima uputiti ozbiljnu zamjerku što nismo digli frku oko toga. A nismo samo zato jer je u pitanju rovito Kosovo. Ovo su mi bili najneugodniji trenuci. Ugodnih je bilo puno više. Ponajbolji feedback, po mom mišljenju, smo imali u Skoplju jer smo došli u pravom trenutku za širenje antiratne poruke. Uopšteno govoreći u manjim sredinama prolazimo bolje, a u većim ostajemo neprimjećeni.

Moram to reći, ali mislim da ste po meni trenutno jedan od rijetkih bendova na Balkanu koji se skroz posvetio toj nekakvoj političkoj priči u svojim textovima. Dojma sam da se u zadnjih par godina jako puno prate trendovi sa zapada, ali vi nekako ostajete svoji...pretpostavljam da si ti glavni krivac za textove, no zanima me koliko su i ostali članovi u bendu iskreni u svemu i da li stoje iza toga što pjevaš/te? Na kraju krajeva, ne tako davno ste imali par promjena u bendu, otišli su Sina i Iva...koliko su te promjene utjecale na rad i samu aktivnost benda...?

Ne znam šta da ti kažem. Naše pjesme smo mi sami. Kad smo počinjali sa emigracijom nije nam padalo na pamet da se stilski određujemo kao sviraćemo Oi! ili Crust ili bilo šta drugo. Naravno, zbog stava smo znali da će to biti nekakav punk, ali da pratimo trendove ili da sviramo muziku da bi nas zgotivili ljudi na sceni, to nikako. Da se razumijemo, nismo mi sad nešto posebno, ali to smo šta smo. Za mene je svaka pjesma jedna emocija, a emocije nisu uvijek iste, tako da ni pjesme ne mogu biti ograničene na jednu formu. Dobro je što pitaš za iskrenost. Kao što sam rekao na početku, ovdje ima jako malo pankera, a još manje anarhista. Svaki bend koji sklopimo je nekakav kompromis, samo da bi uopšte svirali. Znam sigurno da Oljac i ja stojimo iza ovih tekstova, znam da i Mića (muzičar kom ni tezga nije strana), na svoj način stoji iza toga. Meni je bitno da su u bendu dobri ljudi koji ne mrze druge i drugačije. Postava se mjenjala nekoliko puta. Svakom promjenom nešto dobiješ, a nešto izgubiš. Moram priznati da smo odlaskom Ive i Sine puno više dobili nego izgubili. Oni stvarno nisu u ovoj priči ni najmanje. Često su zahtijevali poseban tretman. Ako nama koji imamo preko trideset godina nije teško putovati, čekati, spavati na podu, redovno dolaziti na probe u Banjaluku iz Prijedora i Gradiške, a njima koji su iz Banjaluke i stanuju pedesetak metara od vježbaonice je teško dolaziti, onda tu nešto ne štima. U jednom trenutku su potpuno izgubili motivaciju i napustili bend. Ostali smo u korektnim odnosima. Njihovim odlaskom smo izgubili vrijeme na uvježbavanje pjesama s Rujom, ali smo dobili neuporedivo bolju svirku i odnose u bendu. Na žalost i on je prestao svirati, nadam se da će se (kleo)Patrick uklopiti, ali teško je reći poslije jedne probe... (*nastavak slijedi op. L*)

RELOADED Ili ti isječak iz vju-a s Popom...

Kontrapunkt

L: Jel ti teško što si morao doći skroz do ovdje kako bi uradili intervju s obzirom da smo se dogovarali već par dana? Bilo je problema zbog tvog faxa, pa zbog ovog-onog..
Nije mi teško, teško je utoliko što je to do određene mere suprotno mojoj navici. Ali niti je ta navika dobra, niti je...mislim znaš. Previše sam za relaciju kuća-fax i u oba slučaja, mnogo sedanja a raspon te dvije lokacija je 15-20 min hodom. Inače se ne krećem puno pa mi je zbog toga bilo malo teže, ali u principu...
L: Ma mogao si predložiti neku drugu varijantu, da dodemo do tebe ili...
Ne, ne, bolje sto je ovako zato sto kazem ti. Ja u tolikoj meri sedim da mi to upropastava zdravlje. Kronicno sjeban stomak, usporena probava i slično i tako da evo...
L: Ovaj, sad smo malo gledali skupštinu na RTSu i sam kazes da prakticki ne gledas televiziju i da si totalno izoliran od svega što se dešava ali opet me zanma kako ti gledaš na situaciju u Srbiji... pričali smo i već ranlje o nekakvoj usporedbi Kraljevo-Beograd...
B: O problemu centralizacije...
L: Da, pa da i malo kažeš tvoj razlog zašto si točno napustio Kraljevo i došao u Beograd?
Ajde od pozadi...najprostije rečeno da bih uhvatio priliku, da kako se zove, iskocim iz neke kolotecine, koja da sam ostao u Kraljevu bi mogla... pretpostavim kakva bi mi sudbina bila. Vrlo monotona, dosadna i predvidljiva. Jednostavno mi je izlazak u Beograd čak niti bio izlazak u Beograd ili uopste bio izlazak bez nekog direktnog cilja. Jednostavno način da upisom fakulteta koji je bio čisto žeton da se kupi vreme za neke druge prilike. Ja sam izašo bukvalno bez kinte, bez ikakvih mogucnosti, i u to vreme sam kod Ratibora spavao na podu. On me ugostio i da nije bilo njegove dobre volje, cela ova prica bi bila drasticno teza i komplikovanija. Ali to se tako desilo kako se desilo...Nisam nesto u mogućnosti da pričam o nekim detaljima kako bi mogo da upoređujem centralizaciju te relaciju Kraljevo – Beograd jer zaista sam totalno u nekom drugom filmu. Ne zbog toga što sam se istripovao na neki drugi film nego jednostavno informacije na koje sam uputio sebe koja primam ili ne primam nisu ono što se dešava u mainstreamu društveno-političkog života u Srbiji. Što je na neki način apsurdno s obzirom na fakultet koji studiram, a to je sociologija. Ovaj, ali jednostavno to je neznam, plaćanje danka svemu ono sto radim oko Kontrapunkt sajta, pa sada Kontrapunkt reloadeda i uopšte cela ta priča. Tako da sem nekih načelnih stvari koji same znate da postoje kod centralizacije Srbije ne bi mogo da kazem nista detaljnije. Ono, što tu jeste problem je taj duh koji postoji Srbiji, jedan duh uživanja u samodovoljnosti u zatvorenoj sredini. To sam vam pre neki dan rekao također gde visok procent mladih koji su zadovoljni sa svojim ne putovanjem iz zemlje, koji se pitaju šta će im uopšte odlazak u inostranstvo jer u Srbiji ima sve. To su neka mesta koja su generalno veliki problem Srbije, ali nešto što mene više pogađa nego bilo šta trenutno što ima veze s Kraljevom...ovo, večeras što sam ja reagovo na ove idijote sa tv-a je potpuno vanredno sa situacijom....mislim, neću da kažem da ne mislim o Kraljevu, ali nije to nekakva žarišna tačka mog interesovanja, daleko od toga.
B: Rekao si kako ne pratiš ove mainstream vijesti, a šta je sa tom...mislim, kako uopće u Srbiji funkcionira ta anarho slobodarska misao, kako je sve to podjeljeno...Kontrapunkt, ASI, pa zatim još stvari koje si spomenuo...
Pa, pazi ovako. Dakle, ja, ne da ne pratim mainstream medije nego ja ne gledam televiziju. Sa interneta ja pročitam poprilično toga, ali pošto čitanje mnogo više iscrpljuje postoje iksovi drugih stvari koje mene više interesuju pa kad se sve to svede u jednu priču, oću da kažem kako postoji nužna redukcija. Ne čitam sve ali jesam upućen na neke mainstream medije i to uglavnom služi za treniranje nerava zato što je stvar katastrofa šta god da dolazi iz tih izvora. A kad ovu pricu u mom slučaju najčešće šta posvećujem su ili vesti B92 ili sajt Politike. To je konzervativni dnevni list, on je poseban za treniranje živaca.

Ali svejedno, nisu oni u principu ni bitni. Što se ovog drugog tiče najprostije rečeno, to možda da ne zazvuči dosta drastično da kažem da sam najspremniji da budem najoštriji kritičar prvo za sebe! Dakle, da potpuno odričem bilo kakvu mogućnost da osnovu bilo kakve simpatične predstave ili nekakvih malih postignuća odmah od toga pravim ružičastu sliku. Sasvim suprotna situacija kod mene. Ponekad čak i možda na štetu što znam da nekome rušim entuzijazam sa surovom racionalnom kritikom i tako dalje. Uglavnom, hoću da kažem da shodno tome mislim da kod nas ništa ne postoji. Postoje samo određeni trzaji kada je u pitanju taj anarhistički-underground-liberterski kakav god...pojedinačni trzaji manje ili više negde iskordinisani i smisleniji ali u principu ne postoji ništa što bismo mogli da doživimo ne znam kako pozitivno...ne na nivou slike koja se tiče...

L: Mogu te prekinuti? Kažeš da je to nekakav trzaj, da ništa ne postoji u srbiji, ali šta je ono što te još uvijek drži da nastaviš sa Kontrapunkt sajtom, pa sada opet i papirnatim izdanjem...

Pazi ovako. Mislim da može da tu bude par stvari. Jedna definitivna moja potreba i ona može da bude potpuno nevezana za bilo koji drugi kontekst u smislu borbe za ostvarenje nekih ciljeva i tako dalje. To moze da bude moj potpuni individualni impuls ali...kad njega razradimo i stavimo ga u kontekst političkog to znači da ja imam prilično disperzirano polje delovanja. Uopšte ne mislim da to šta radim ide ko nekakav preciziran cilj u smislu da kažem ja sada pokrećem časopis ili organizaciju il bilo šta pa trebam da postignem to i to. Ja mislim da i dalje u ovoj situaciji kada nema ničega ili ima nečega vrlo malo, su potrebne različite inicijative ma kako nesavršene bile ali sa primarnom željom da budu inspiracija. Dakle, to može da posložim ko neko objašnjanje nekoga ko kritikuje šta god da sam radio za ovih zadnjih x godina. Što to nije bolje osmišljeno, kompletnije, više hardkor politički ili kako god. Mislim da takav pristup u sadašnjoj situaciji samo može da blokira mogućnosti u smislu da će previše da preoptereti gomilu ljudi koji jednostavno ne mogu da izprocesuiraju težinu nekakvog čvrstog, ne daj bože sektaški-purističkog stava i slično. Već mislim da je nužno stalno otvarati mogućnosti gdje ti se kroz taj aspekt inspiracije ljudima širilo polje mašte. Sve drugo čini mi se da u ovoj situaciji samo vodi ka svođenju na nekakve sektaške klanove gde se onda bijemo ko je ispravniji, ko je bolji, ko je napravio kvalitetniju stvar, ja sam bolji od tebe, ti si bolje od mene, ma šta ti znaš i tako dalje...u tom smislu stalno iz mene izlaze te neke stvari, bilo kontrapunkt ili nešto slično zato što...ne znam, ja kada se srećem s drugim izvorima informacija pronalazim u njima nešto što smatram važnim i što treba da bude, jednostavno želim da to podelim s nekim drugim. Ne da bi ga usmerio, ne da bi ga podučio u smislu nekog velikog prosvetitelja koji soli pamet ili sere, već jednostavno da ta stvar bude ponuđena. Da posluži kao, da bude inspirativno ili edukativno ili kako god, ali isto tako da nekom drugom bude povod za nešto što će da radi. Tragedija svega toga što ja radim, i neka se ljudi naviknu da ja ili družina prijatelja koja radi slične stvari da postajemo neka vrsta servisa. Tako da se gubi ovaj efekat koji je incijalno zamišljen da ti poslužiš kao inspiracija nekom drugom, pa da on tebi posluži kao inspiracija, pa nekom trećem i da se u tom smislu širi to polje aktivnosti. Već ne. Mi postajemo neko ko pruža ma kako to traljavo bilo, pruža određene informacije na određenom nivou i od nas se to očekuje. U smislu, posetit ću taj sajt da vidim sta ima novo? Kao da bez njega ne postoji ničeg drugoga. Daleko od toga. Sada u Srbiji postoji više tih različitih incijativa koje u dobroj meri recikliraju jedno te isto. Prenoseći sadržaj s jednog sajta na drugi. Ali dobro, to je već tema za sebe kada su u pitanju ti tzv. alternativni mediji, kakav im je smisao i šta se s njima postiže i tako dalje. Ja mislim da u celoj toj priči opet ne bi trebalo da se sudi ostro svakome od tih inicijativa pa da se kaze, pa kakvo je to sranje pa vidis da ima sve sto ima i tamo, to je sve prepisivanje i tako dalje...Nije to bitno. Mnogo je važniji kvalitet u celoj toj prici, da ljudi koji rade to kroz samo to svoje iskustvo i dileme koje ono nameće da uče i ugrađuju određene aspekte u ono što bi smo danas mogli da nazovemo tom radikalnom kulturom. Malo pre sto smo pricali...za svaku kulturu je potrebno da postoji tradicija. Ako ćemo svakome da presudimo zbog onoga da li si dovoljno ispravan, da li si tačan, da li si dovoljno hardkor, da li si načitan, da li si šta god? To blokira mogućnosti u onom smislu da, naprimer, kada bi se sreo bilo ko od mlađih ljudi, pogotovo s liberterskom idejom........(*nastavak, ofkors slijedi op.* L)

BRANKO KAŽE:

Jeste li znali da se vaš omiljeni fanzin trebao originalno zvati Selfs and Titles, hehe, ali zbog nekih komplikacija oko prvoga kavera ispao je Selftitled iliti Samonazvan. Ma u biti nije bitno, prijeđimo na stvar. Riječ je o fanzinima općenito i šta oni predstavljaju ljudima na sceni. Pričao sam sa prijateljima koji imaju saznanja o panku od prije 25 godina kada se pojavom Discharga počela sve više isticati ta politička priča. Tada su počela raslojavanja prije složnih pankera na one koji su izabrali ozbiljnije se aktivirati i onih koji su ostali na razini cuganja, oblačenja i muzike. Kao šta vidimo, neke se stvari ne mijenjaju već zadnjih četvrt stoljeća. To je sa jedne strane tužno, jer znači da je scena minimalno evoluirala u poprilično vremena ako gledamo odnose unutar nje same. Dobro je šta se nije promijenilo na gore, tako da još uvijek postoje neke poveznice koje još uvijek cijeli taj splet, kaosa i anarhije, alkohola, koncerata i fanzina, muzike i gubljenja interesa, povremenih i vječnih lica čine kakvom takvom cjelinom. Moje je mišljenje da bi uloga fanzina prvenstveno trebala biti komunikacija u smjeru povezivanja i jačanja scene, koja bi na temeljima solidarnosti mogla postati prava alternativa ovome društvu, a ne da je ekipa nakon određenih pank događaja prisiljena se vratiti u kolotečinu i upijati dalje razne pizdarije koje su im plasirane životom radnika, studenta ili pijanca. Ali u mojim očima situacija sa fanzinima je potupno drugačija od takve. Imamo dakle muzičke fanzine koji su u kontekstu onoga šta sam rekao bezveze, jer raporti i recenzije ne mogu ništa promijeniti. To je više za neke rok n rol magazine i slične stvari. Postoje dalje osobni fanzini koje ja veoma volim i cijenim puno više od muzičkih, koji donekle podržavaju tu temu komunikacije, ali su uglavnom uvid u svijet razmišljanja često asocijalnih, i lagano depresivnih a rijeko kada lako pristupačnih osoba. I na kraju tu su scenski fanzini koji se trude spojiti politiku, muziku, aktivizam i tako dalje u jednu cijelinu. Samo šta je problem šta ne znam ni jedan takav fanzin. Budimo iskreni, Last Breath je smeće. Čuo sam da su bili proglašeni na nekim top ljestvicama fanzina i da su kotirali na dobrome mjestu (brate, top ljestvice fanzina...... sestro......... zamisli totalnu blokadu pisanja uslijed neočekivanog izljeva živciranja) a što ni nije toliko čudno kada se napravi uvid u inozemne fanzine. Priznajem da ja nemam dobar uvid ali, određeni fanzini su teško šablonsko smeće. Jer ne shvaćam kako neko može uporno forsirati tu spomenutu priču recenzija i raporta, to više ni ne spada u sferu - neka svako radi šta hoće- jer se troše papiri, tj, drvo, a to nije nimalo kul ni ekološki. Pogotovo u današnje vrijeme MySpacea ili blogova gdje svatko može pisati o sebi i bendovima koje sluša. Zato su mi je i Ok ta priča web zinova, jer bar se papir ne troši svakojaka konzumentska smeća koje fanzini znaju plasirati. Ali da se vratim na Last Breath kao šta sam bio obećao u prošlom broju. Sjećam se kada je izletio prvi broj, donio ga Penx u Pulu na Antifa fest, i ono bio totalno skeptičan, ponajviše zbog izgleda. Ali činilo mi se da je to super ideja, intervjui su bili okej odrađeni, vidilo se da je ekipa uložila truda, bila mi je zakon ta ideja, da se što više ljudi sa balkana uključi, i na kraju šta je najbitnije, bio je džabe. Prošle su godine pankčine, i zadnji broj nosimo Leki i ja za Hrvatsku, većinu zina pročitah kod Nikole i Voikana u stanu, i sjećam se kako mi je u glavi bilo samo, „ kakvo je ovo sranje bajo?". Pa krenimo redom, kolumne su mi užasne zbog više razloga, prva je to šta ih je dosta u tonu „ah taj pank, kakvo je to sranje, fali originalnosti, ja slušam Tool, to je tako duboko i intelektualno", ili slično tome, ostavlja se dojam umornih i razočarnih ljudi, koji u biti preko kurca i pišu za taj zin, a pank je zanjih davna prošlost kojoj se laganini podsmijavaju. Onda ona kolumna di lik nosi Guliju bastardu neke pakete iz Srbije na Obscene, ako u sebi imaš makar mrvicu mozga, shvatit ćeš da je odvratno da se na njega gleda kao simpatičog, pomalo suludog lika, koji je tu za zabavu. On brije na četnike, i zar je stvarno potrebno dalje o tome pričat? Ja sam mislio da nije, ali očito je ako se u nekom „pank" (?) fanzinu provlači njegov lik

sa simpatijom i odobravanjem. I da zaključim tu spiku oko kolumni izjavom „kakvi bre frigani, pa to su klošari“ gdje se sa očitim gađenjem i kao uvreda koristi riječ klošar. Stvarno kul. Dalo bi se tu još puno toga izdvojiti, ali mislim da ste pohvatali sta sam htio reći. Tu su dalje intervjui koji su po meni dosta interesantno (drugim rječima, interesantno mi je gledati kako postoje ljudi koji su kao dio diy pank scene, ali su za mene nitko i ništa. Mrzim ploče, bile kolor izdanje ili ne, mrzim kada se priča o tiražama i nekim ekonomskim rječnikom, to je postao biznis a ne pank) napravljeni, samo mi se ne sviđa odabir bendova, ali jebiga to je stvar ukusa. Izdvojio bi intervju sa Negative Approach kao totalno odvratan intervju koji nema veze sa mozgom. I bio mi je totalni treš intervju sa gospodinom Mckayom, znaš ono, čovjek od sto godina rasteže tamo neku akustičnu gitaricu, a mulci po svijetu sline na njega i mumljaju si u bradu“ I am person just like you“ ili kako već ide. Zakon mi je bilo kad sam sa nekim pričao pa je prokomentirao, „ u cijelom svijetu se ono diže anarho pank a jedino ovi od svega, streight edge, pa jebote“ Haha, šalim se, više manje, ono šta sam htio reći da mi se gadi idolopoklonstvo bilo kome ili bilo čemu, bio to dragi Isus krist, Ian mckay, ili selftitled zine, hehe. Da privedem kraju tu priču o LB-u, scene raporta se ne bih doticao, ne interesira me baš toliko, a moglo bi se to isto reć i za recenzije. Ali nemogu a da se ne osvrnem na recenzije tipa „ To je bend od mog ortaka iz tunguzije, sviraju onako mid temp do beat rock ne roll, osjećaju se utjecaji poznatih Kill myself iz Danske i naravno malo dobrih starih D.R.P., top pet za ovaj broj. Nabavljaj kako god možeš“ nakon koje se iznad moje glave stvori ogromni upitink. I da, problemi sa financijama.... postoji jedan fora uređaj, zove se fotokopirka... fanzin ne ispada tako lijepo, ali ono jeftinije je. Dosta o tome, idemo dalje.Prije sam se jednom bio dotaknuo nezainteresiranošču ekipe da stvarno kupi fanzine i kako je to treš, no sada nešto drukčije. Čini mi se da u glavi dosta ljudi koji rade fanzin postoji stav, kao“ u, ja radim fanzin, ja sam angažiran na sceni, toliko do mene, hvala“ a to po meni ne stoji, Ponajviše zbog toga šta minimalno pomažu da se pank proširi izvan uskog kruga ljudi koji prate fanzine, a koji već više manje sve znaju. Zato ništa od toga, kolega ili kolegice, fanzini su smeće, ne mijenjaju ništa, samo pankčina i tako to.

Izlazak trećeg broja Selftitleda je bio dosta bitan za mene kao osobu, a to razdoblje od trenutka kada sam počeo pisati za trojku do trena kada je ona izašla je nosilo u sebi puno prekretnica, puno razmišljanja i sve u tom nekome stilu. Na same reakcije i kritike ću se osvrnuti kad budem pisao zaključak za 4 broj, a nadam se da će se do tada javiti više ljudi što na mejl, a što ovako usmeno. Sada bi se osvrnuo na kolumu o ZG sceni , zbog toga šta su mi se ljudi već obratili u vezi sa njom, zbog toga kako bi je ljudi protumačili, a ponajviše zbog samoga sebe jer sada kada čitam, uopće ne stojim iza toga, iskreno, prosto mi je neugodno to čitati hehe. Nikad nisam baš bio previše osjetljiv na to šta će netko mislit o meni, nije mi interesiralo da si izgradim ikakvu reputciju, ali krećem od te točke da su mi koji su u toj anarho i pank priči, bilo oni koji si mi prijatelji i poznanici, ali i oni koje još nisam upoznao, bitni na neki način, kao ona spika, DIY panksi su moja familija, samo šta se to sada širi ne samo na pankse, ali ovako zvuči više kul ☺. Da se vratim na ono šta sam ciljao, sada kužim koliko sam bio u kurcu i sa koliko sam kikseva proveo to razmišljanje o Zagrebu. Počevši od toga da sam svoje trenutačno nezadovoljstvo životom u Zagrebu jednostavno projicirao na papir, preko toga da sam stvarima prilazio iz krivoga kuta gledanja, pa do toga da sam svojom inercijom izgubio pravo na kritiziranje drugoga (ta tema kritiziranja će se nadam se još provlačiti kroz zin). No sve to i ne bi bilo toliko strašno, bio bi samo moj osobni problem, da nisam svojim riječima mogao povrijediti ljude koji su se trudili, i koji se još trude napraviti nešto, a nisu kao šta sam ja bio u om trenutku, cinični ljenčine, ☺.

Uglavnom to je to, daleko od toga da mislim da je situacija u Zagrebu bajna, i jasno je da se uvijek može bolje. I dalje mislim, da bi se poboljšanjem međuljudskih odnosa, sve diglo na neku puno višu razinu, ali to je samo moje subjektivno mišljenje, koje nikome ne bi trebalo previše predstavljati. A kad smo već kod svih tih spika, mali osvrt na trenutačno stanje Rijeci, koje je poprilično depresivno i nekako tužno. To je najbolji dokaz da poremećeni međuljudski odnosi, i nedostatak komunikacije unutar grupe, (riječ kolektiv mi zvuči ono, ko znanstvena fantastika) igraju 100 puta veću ulogu odprostora ili mogućnosoti. I tako to je to, ljubav mir, anarhija. Kraj.

1. ANARCHO PUNK FESTIVAL, SARAJEVO 17. – 19. 01. 2008. @ KINO BOSNA!

17. 01. 2008. (četvrtak)

Još jedan bolje reći jesenski dan u Rijeci nego zimski. Kiša i magla, a plan je bio krenuti oko podneva za Banja Luku gdje smo trebali prespavati kod Sine, pa dalje u petak ujutro krenuti za Sarajevo. Kako nam je kiša totalno poremetila planove odlučili smo se za soluciju da krenemo predvečer, prespavamo kod Nine U Zg i zapalimo što ranije za Sarajevo. U zadnji trenutak me ekipa odjebala s prijevozom do naplatnih na Grobniku te sam nekako uspio vidno sjebanu staru nagovoriti da Brunu i mene odbaci do gore. Već je počeo padati mrak, ali ništa strašno kada si na relaciji Rijeka – Zagreb. Vreća za spavanje, distro i dobra volja, a stopiranje je dobro krenulo. Niti deset minuta i prijevoz do rotora. Zakon! Put i više nego klasičan, za mene već toliko ustaljen i monoton da uopće nije vrijedan spomena. U Zagreb stižemo vrlo brzo te se nalazimo s Ninom i ostatkom ekipe na Savskom mostu da se pozdravimo i te fore. Jedu se neki topli sendviči za osam kuna koji su FAKAT dobri, ali preskačem ih jer je palo pol kile dimljenog tofua i seitana. Opraštamo se sa HC Mirnom, Željkicom i Katarinom i vrijeme je da odemo na bus za Stenjevec. Nina je bila solo doma te smo se odmah bacili na veceru jer ionako nismo nista pametnije u tom trenutku imali za raditi, al kad pogledam malo, bili smo i gladni. Uglavnom je bila zajebancija u zraku, a kako sam znao da se baš i nećemo opustiti uz neko piće, bio sam primoran ponesti sa sobom malo zelenila ne bi li obradovao Ninu. Ipak nam se na kraju sama ponudila s plejsom za spavanje i to se cijeni. Totalna pankčina. Nakon večere smo se preselili na kat u sobu i tu smo uglavnom još malo motali, bacali jastuke jedni na druge i ponašali se baš ko djeca, ali nema veze. Neki detalji ostaju između četiri zida. Uglavnom chill sve do nekih 2.00 ujutro kada je bilo vrijeme da se zbilja skuliramo i zaspemo...

18.01.2008.(petak)

Probudili smo se u 6 i pol ujutro ne bi li se na vrijeme obukli, spremili i stigli na bus koji je oko nekih 7.00 isao za Črnomerec. Nina nam je preporučila kombinaciju da na glavnom kolodvoru hvatamo dvojku i zapalimo do Žitnjaka, propješačimo niti deset minuta i na ugibalištu na Slavonskoj aveniji stopiramo za daleki istok. Prije toga smo u importaneu promjenili kune u eure i bili smo spremni za pocetak naseg dalekog puta do Sarajeva. Sretno nam bilo, rekao sam samome sebi i pri tome sam malo razmišljao o Radikalnoj Promjeni. Na putu do Žitnjaka smo imali dosta problema s obzirom da nam je baš nasuprot Budmanijeve ulice uletila kontrola pa smo morali izletiti van. I tako sve do Žitnjaka. Svake dvije stanice smo morali izletavati van jer je kontrola također radila na tu foru. Tu sam počeo malo divljati, a nadodaj neispavanost i sva sranja koja dolazi uz to i dobivas neugodnjake samo takve. Aaaarrrgghh. Nekako stizemo na zeljeni cilj i krecemo sa stopanjem bas na Slavonskoj aveniji. Bio sam malo sumnjicav prema toj soluciji, ne znam zasto, ali kako je to bio totalni novi plejs za mene, uvijek budem sumnjicav. Inace su naplatne u Ivanjoj Reki i vise nego dobro provjerena kombinacija s koje dalje picis prema dalekom istoku. Al, eto vidi vraga, stopirali smo oko deset minuta i stao tip koji je picio za Županju. Moze, moze. Krenulo i vise nego dobro. Mi smo se odlucili, tj. ja sam se odlucio za to da siđemo u Okučanima s obzirom da Bruna ima katastrofalno poznavanje zemljopisa pa na svako moje pitanje gdje da izađemo bi me blijedo gledala. Jebiga, ali to je cinjenica. Tip koji nas je pokupio je bio pun nekih savjeta, ali nije previse davio vec mi je ostavio prostora da se sam odlucim sta mi je bolje jer sam u pocetku mislio da siđemo u Novskoj. Vozili smo se sat i nesto vremena, uglavnom, spavajuci. Meni je stalno padala glava i budio sam se svakih pet minuta. Jebiga, burna noć, neki bi rekli? Konacno smo izasli na skretanju za Okucane i tu smo morali pjesaciti nekih niti pola kilometra da se maknemo s autoceste. Spustili stvari sa strane i hopa, prst opet u zrak. Razgovor se svodio na neke nebuloze i o tome kako cemo zauvijek ostati na tom izoliranom podrucju, tocnije umrijet cemo jer bili smo okruzeni samo poljima i šumom. Ovdje smo vec stopirali dvadeset ako ne i vise minuta sto je pocelo kvariti prosjek, ali kasnije ce se to pokazati kao nikakav veliki bed. Stao nam kamionđija iz Bosne koji nas je poveo do granice. Dalje nije mogao jer nije imao dozvolu

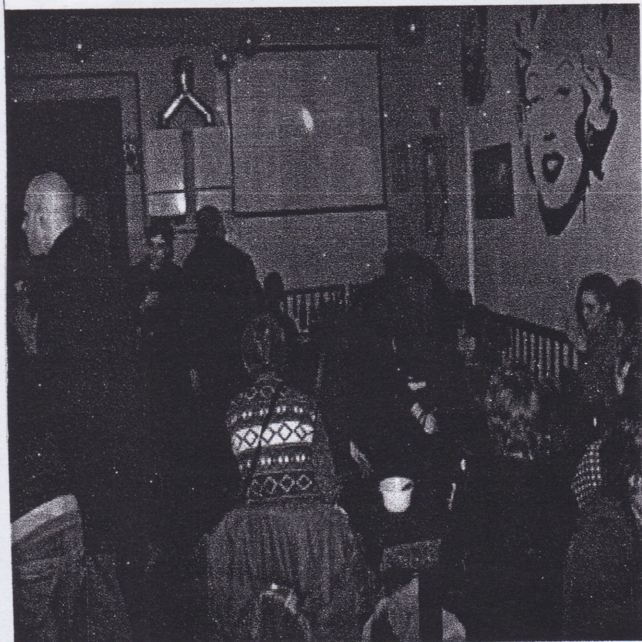

voziti dvije osobe u kabini. Tu su vec pocele price o tome kako je nekad bilo u jugi, kako on kao šofer radi vec 25 godina i kako mu je pun kurac svega, bla-bla. Ono, cista klasika. Sisli smo nekih sto metara prije granice i opet se bacili na stopanje. Tu smo se zadrzali nesto kratko, stao opet neki tip, odmah je krenuo na biznis te je rekao kako radi kao medicinski tehnicar koji je inace ko klinac stopirao pa se solidarizirao s nama, al kao. Prebacio nas je samo preko grane jer je on isao u neki shoping centar. Mjesto na koje nas je pustio mi je opet bilo malo sumnjivo, puno nekakvih raskrsnica i prilaznih cesta i sve mi je djelovalo dosta kaoticno. Ali, stvarno, sreca nas sluzi te i tu stopiramo pet minuta i staje nam neki stariji čiča koji je palio samo do Topole, sto nam je na pola puta od Klašinca gdje smo dalje hvatali Derventu, Doboj itd...u autu smo uglavnom šutili, mislim da jedini dijalog koji je pao kada sam covjeku nazdravio nakon što je kihnuo. Na to se nadovezao s komentarom kako se svugdje u ex-yu zemljama govori nazdravlje...Nakon jos jedne kratke voznje eto nas u Topoli na benzinskoj pumpi. Dosta ljudi oko nas ali nitko ne baca pretjerane doživljaje. I ovdje zaustavljamo vozilo, pa ne znam, jako brzo. Staje nam neki mladi kamionđija koji je pičio za Banja Luku ali mi smo se odlucili na soluciju da iz Klašinca šibamo prema Derventi. To se kasnije pokazalo kao stvarno dobar potez. U kabini rokale pjesme o FK Partizanu. Bokte, slusali smo samo to. Ono, textovi su mila majka...za sve se navija Partizan se voli, Partizan je veliki klub, Partizan je najbolji tralala...uglavnom, mislim da svi klubovi sa Balkana imaju te treš pjesme sa nekim nikad gorim pop-rockom u pozadini, ali sta da se radi. Svi smo mi isti. Brzo stizemo u Klašnice gdje prelazimo preko mosta. Stopirali smo s istog plejsa kao Branko i ja mjesec dana prije kada smo pičili za Beograd. Nakon nekog vremena opet nam staje kamion, ali ovaj pun teških telefonskih kablova pa smo isli dosta sporo. U kamionu neki mlađi skulirani tip koji je provlačio priču o jugi, prilikama prije, ratu, sjebanosti, o nekoj djevojci iz Sl. Broda. Ma uglavnom neobavezni razgovori o zivotu, o situaciji u bosni i hrvatskoj i tako. Razgovor nista poseban ali eto, cisto da se razbi monotonija. Vozio nas je skroz do Šišlije(ako sam dobro čuo u kurac) gdje smo dalje mogli piciti za Doboj. U kamionu smo se vozili nekih sada vec sat i pol. Ta dionica prema Derventi i dalje prema Doboju je dosta loša, zavojita i brdovita. Čak smo na putu naletili na slupani auto koji je sletio u jamu. Malo prije 14h smo konačno izletili iz kamiona i pozdravili se. Dočekali su nas malo tamniji oblaci i tmurnije vrijeme, a lik nas je ostavio na nekoj pumpi pa smo zadovoljavali s čipsom, bananama i sokom. Ono, tek toliko da ne krepamo od gladi, a konkretna hrana je ionako pala u Sarajevu. Ovdje je bilo malo zajebano stopirati s obzirom da smo bili na benzinskoj pa su smetale reklame i natpisi koje su nas zaklanjale pa sam se malo tresao da nas ekipa ne snimi, ali sve je dobro proslo. Nakon 15 minuta staje još jedan kamion. Ovo je stvarno dan kamiona. Imali smo prijevoz do Doboja. Nikako da ustopiramo nekoga ko piči do kraja. U kamionu opet čista klasika, ma zapravo uvijek je klasika. Ali mi je bilo zanimljivo kako su nas cijeli dan svi pitali ista pitanja, od kud ste, kamo ćete i naravno, priče kako je bilo za vrijeme Juge. Svih, ali doslovno svih pere jebena nostalgija. Vrlo brzo stižemo u Doboj i izlazimo na nekoj napustenoj pumpi. Nevjerovatno je koliko ih samo ima. S tim što je razlika u tome da sto se tice benzinskih pumpi kod nas monopol drze INA, OMV i ostali razno-razni petroli, a u Bosni ilitiga Republici Srpskoj razno-razni privatnici kojih se čini kao da ima mali milijun. Počela je lagano padati kišica što meni osobno nije predstavljalo neki problem s obzirom da sam se ja sakrio ispod krova i jeo ostatke čipsa, a nabru je bila zagrijana za drzanje prsta u zraku. Opet smo sve to brzo odradili i za par minuta staje tip, ali nas vozi samo par kilometara dalje do slijedece benzinske pumpe. Jeeeboooteee, ima ih previše. Tu smo odlucili da nije pametno bas na bengi stopirati pa smo propješačili par stotina metara i jos dok smo pjesacili nam naglo staje kombi i vozi nas na pola puta od Zenice. Tu je već nenormalno počela rokati kiša, a luđak je vozio sto na sat i preticao sve živo i mrtvo. Al u biti bolio me kurac, a Bruna je ionako spavala ko uspavana ljepotanka. Al kao. Na kraju nam luđak staje u nekom selu ali ne mogu se sjetiti kojem. Sjećam se da smo stopirali na ravnici a s lijeve strane nam je bila pruga koja je išla u smjeru Sarajeva. Nekako mi se nazirao kraj našeg puta, no u to sam se tek uvjerio kada smo upali na autocestu. I ovdje je laganini padala kiša, ali kao da smo osjećali da neće biti problema pa smo nastavili sa stopiranjem bez većih bedova i depresija. Nakon nekog vremena staje nam opet kombi. Činilo mi se kao otac i sin na putu za Zenicu. Tako je i bilo. Pa opet priče o jugi, razočaranosti, rat, ovo-ono. Znači još jedna u nizu klasika od toga dana. Tip je non-stop postavljao nekakva pitanja i pohvalio se kako je osam godina svog života proveo u Rijeci radeći u 3. Maju, a mi već

stižemo u Zenicu nakon pola sata vožnje i ispadamo baš na nekakvoj petlji, s druge strane rijeke Bosne pogled na tešku industriju, a ja opet lud, pere me bolest da nitko neće stati jer je bila otvorena i brza cesta. Uh, odjednom me prošla priča kroz glavu kada smo Branko i ja zaglavili kod Šida na autocesti. Ne ponovilo se. I nije, opet manje od pet minuta stopiranja i naravno, još jedan kamion ali posljednji toga dana jer smo konačno čopili prijevoz do Sarajeva. Već je pao mrak, kiša nije prestajala a mi smo se vozili 50 km/h. Tako blizu, a tako daleko. Priča u kabini bila uglavnom o politici. Tip se stalno nešto žalio i živcirao kako smo svi na Balkanu sjebani i ne iskorištavamo svoje blagodati kako treba već sve dajemo strancima. Sjebani jesmo, ali nisam imao vremena razmišljati o tome već mi je bilo u glavi samo da više dođemo u to Sarajevo i da prestanem biti toliki paranoik kada je stopiranje na ovakvim sjebanim dionicama u pitanju. Malo po malo i nazirao se kraj našeg puta, a bome smo već debelo ugazili na autoput s čime sam konačno odahnuo jer sam znao da smo na konju. Bruna je za to vrijeme opet spavala i pokazala se kao nezahvalan suputnik. Ja sam uvijek morao biti taj koji priča,a ona se izvlačila sa svojim spavanjem, ali neće još to tako dugo...Lik nas je pustio na nekom ogromnom parkiralištu jer je tu odlučio ubost svoj kamiončić, a nama je blizu bio tramvaj. Kišica je uredno sipila a mi smo se bez beda snalazili. Nekako sam se čudno osjećao kad smo došli, ali to je valjda sindrom ceste, previše drkanja i kombinacija do Sarajeva pa sam zanemario filing.. Uletavamo u prvi tramvaj i onda je slijedilo ono što meni uvijek mora uljepšati život i ono zbog čega sam zahvalan nekom kurcu koji me doveo na ovaj svijet. Ma zapravo još jedan kix i ništa više, ali ću preskočiti detalje jer količina bijesa u meni se opet javlja. Samo ću reći da smo morali platiti kazne zbog karti, a onaj ko želi znati više uvijek me može pitati kada me sretne negdje....Nakon bliskog susreta javio sam se Pinkiju, starom frendu koji je inače rođeni sarajlija ali se za vrijeme rata preselio u Rijeku i tu završio osnovnu i srednju školu. Kiša je počela malo jače rokati, a mi smo se našli u blizini Doma Sindikata. Pokupio nas je sa svojim kolima i baš mi je bilo drago što ga opet vidim. Uz njegovu pomoć smo pronašli kino Bosna u kojem se održavao festival, a na kraju se ispostavilo da je to samo par minuta pješice udaljeno od mjesta gdje smo se i našli. Kako ni smo mogli naći nikakvu mjenjačnicu zamolio sam Pinkišu da se trejdamo za kesh, on meni marke, ja njemu eure pa da moze pasti koje iće i piće. Brzo smo se oprostili a već je bilo vrijeme za nove pozdrave, puse i zagrljaje. Od Robija kojeg nakon samo tri tjedna opet vidim, pa sve do Sarajlija s karavane, Ive i Šona iz Nisha do Krišne, Marka, Sunčice, Tomija i Nikolice koji su došli par sati prije nas.. Ono, 500 pozdrava i tih fori je moralo pasti. Postavljamo ostatke ostataka distra a ja brze bolje na sank da se opustim uz Sarajevsko jer se jos nisam smirio od bliskog susreta sa četveročlanom kontrolornom delegacijom. Večer do početka koncerta je uglavnom bila opuštena uz neobavezne razgovore s ekipom koja je prilazila distru, palo je opet malo opuštanja s Pеđom pa smo dosta pričali o sarajevskom fnb kolektivu i kako im je totalno sjebana situacija jer sve konce vuče starija ekipa, a mlađe ta priča uopće ne zanima....malo kasnije saznajem od Robija da su Oljac (bubnjar emigracije) i Strale (život piše drame) bolesni, to jest čopila ih gripa. Baš bed jer mi se činilo da tog petka neću gledati poštenog panka što je na kraju i bila istina. Preostali bendovi koji su svirali su mi bili totalna nepoznanica i niti malo zanimljivi, tako da sam vrijeme proveo na distru pričajući s ekipom...Nakon što je završio gig preselili smo se na šank i bavili se nekim životno važnim temama...tako je prošao naš drugi dan puta...

19. 01. 2008. (subota)

Budim se, jutro je, kad ono sva srećna Sanja iz Rume grli nas i ljubi. To mi je bilo baš lepo. Ne znam na koju foru, ali uspjeli smo se ustati bez obzira što je bilo tek 10 ujutro i što je Šon blagim vikanjem nabrijavao ekipu ne bi li napravili đir po Sarajevu te bacili sken na Baščaršiju i opustili se uz nargile. Prije toga je bio dogovor da odemo na pite krumpiruše i zeljanice. Alisa nam je bilo vodićkinja, vrijeme je konačno bilo normalno uz sramežljivo provirivanje sunca, ali najbitnije nije bilo hladno. Šetajući Sarajevom sam stekao dojam kao da rata nije ni bilo, barem onim većim djelom kojim smo mi išli. Dosta toga renovirano i ponovo izgrađeno, baš jedan lijepi utisak. Jedino što nam je davalo bar male naznake su bile označene lokacije gdje su bile bačene granate. Ono, sik totalni. Po gradu dosta žicarenja i socijale. U svim većim gradovima ih ima, ali tu kao da se poklopilo da svako malo naletiš na nekoga ko pokušava užicati koji dinar, pardon marku. Ubrzo smo stigli na Baščaršiju i odmah smo tražili prvi plejs u kojem ćemo degustirati nargilice, piti kafu i čaj. Potrpali smo se u malo potkrovlje, ugođaj onaj pravi turski, baš milina. Pomislio sam kako bih tu mogao živjeti, ali jebiga ništa od toga. Naručili smo tri vrste aroma, višnju, narandžu i jabuku. U zraku cijelo vrijeme zajebancija i vrištanje od smijeha na neke totalne gluposti, ne znam da li me oprao placebo u jednom trenutku ali ono, bila je chillaona samo takva...Nakon upušavanja pao je još jedan đir po gradu pa smo produžili nazad do Kina Bosna, gdje je bila većina ekipe. U to vrijeme se trebao održati sastanak anarho pank saveza ali zbog nezainteresiranosti ljudi ipak ga nije bilo. Uostalom, po meni je i bilo teško očekivati tako nešto jer dosta ljudi koji su došli sa strane su htjeli iskoristiti vrijeme da vide malo grad i opuste se, dok je Robi dobro rekao kako nije mogao naći nekog boljeg opravdanja za ljude iz Sarajeva koji se nisu pojavili na sastanku, a znali su da će ga biti. Stvar tog sastanka je bio upravo ta neka edukacijska crta i pokušaj da se neke stvari bolje izkomuniciraju i na kraju organiziraju. No, svejedno bilo bi ružno barem s moje strane osuđivati takav postupak jer i onako kao da je „scena“ u BiH u nekakvom malom uzletu, ali vidjet ćemo kako će se stvari dalje razvijati...nakon ručka sam odlučio vrijeme iskoristiti da se još na par sati vidim s Pinkijem s obzirom da smo se večer prije vidjeli na samo pola sata, ako i toliko. Ipak sam s njim neke bolesne trenutke prošao u životu pa ne bi bilo u redu da sve ostane na samo jednom pišljivom pozdravu. Odlučili smo se za čamu na Miljackoj, skroz na istočnom izlazu iz Sarajeva pa smo se tamo posjeli uz sok i još malo zelenila. Društvo nam je pravio neki mali nabrijani pasić, pričali smo o svemu i svačemu i ponovo proživljavali neke filmove. Reklo bi se, baš emo priča do jaja i nazad! Kasnije sam se vratio do kina, a koncert je uskoro počinjao. Aktivna Propaganda je otkazala svirku, priča je bila da se nešto ekipa izmedju sebe zakačila, bila je zanimljiva situacija oko benda Offsajd i njihovih textova, a uskoro su se pojavili i Ljubiša. Ponovo pozdravi i te fore, ali da se vratim na textove od prije spomenutog benda jer za vrijeme i nakon festa su se potezali repovi oko toga, a bome bila je i fina diskusija za vrijeme trajanja koncerta te večeri. Uglavnom, situacija je bila takva da dok sam bio za distrom mi je prišao jedan od članova Offsajda sa pitanjem dali znam nekoga iz Gužve u 16ercu, i da li mi može ostaviti šta diskova da dalje dilam? Inače, da mi se takva situacija dogodi u Hr ne znam kako bi točno reagirao, ali sigurno ne bi bio ravnodušan, vjerovatno bi mi se vrtili filmovi u glavi kako lika mučim na nekoj spravi jer sa toliko godina svog života još nije skužio pank...U svakom slučaju, diskove sam uzeo, spika je bila ok sve dok kasnije nisam malo pročitao textove i baš se malo zamislio šta da kažem na stihove o češkim kokama, mokrom snu, ljepljenju i tuširanju? Tako da malo po malo dobar dio ekipe je poveo diskusiju pa se i Robija malo zatlačilo kako to da se takav neki bend pojavio na anarho-pank festu? No, to su upravo one stvari koje sam već bio spomenuo prije, koliko je situacija drugačija od prilika u Hr ili negdje zapadnije. No, i to je diskutabilno jer teško je ponekada u cijeloj priči reagirati na sve i postaviti se onako kako bi trebalo, ali zato na greškama se uči. Isto tako kada sam se već dotaknuo te teme, ja jednostavno ne mogu a da ne reagiram i na tekstove poput: *„Empty bottles left behind Empty balls of course Satisfied ladies...“* Boli me kurac i ako su ovakve stvari zajebancija i ako će netko misliti da patim od političke korektnosti ali mi je pun kurac svršavanja od strane nekih zato jer [redacted] taj neki bend svira jebeni grindcore (ili nešto drugo) pa se tekstovi stave postrani ili se to shvaća kao zajebancija?! Nema zajebancije, a bome niti parazitiranja na pank sceni tako da pripazimo malo svi zajedno...No, da se izvučem iz nabrijavanja i male digresije. ..Te večeri sam uspio popratiti samo dva benda. Veliko Slovo

ANARCHO PUNK FESTIVAL
Sarajevo 17-19.01.2008

Petak 18 01
21:00 h

Zivot Pise Drame - Banja Luka
Kapetan Kasim - D.Vakuf
Unutrasnja Emigracija - Prijedor
Rapa Nui - Sarajevo

Subota 19 01
21:00 h

Aktivna Propaganda - Ljubljana
Vitalni Organ - Bazik
Ofsajd - Sarajevo
Veliko Slovo - Babusnica
Ljubisa Samardzic - Zagreb

Cet 17. - Ned 20. 01.

(Doomsday Graphics
Shaved Women
Kre(A)ktiva
Komikaze)

AKCIJE
Hrana, a ne oruzje!

(A) JE TO!

pop

(kako je sada ime?!) koji ako sam dobro shvatio za svaku svirku mijenjaju ime benda. Inače, ko nije upoznat s njima i o čemu pjevaju, neka proba nabaviti Veliko Slovo i Kontramigracija fanzine od Mileta iz Babušnice (možete se i meni javiti op. L), koji je autor istih pa će tamo i saznati na šta je bend više-manje koncentriran. Drugi bend koji sam uspio na kratko vidjeti su već svima dobro poznati Ljubiša Samardžić. Na njima je posebno bila dobra i nabrijana atmosfera, a Fistra je imao dobru priču između pjesama što je bilo i za očekivati s obzirom da je na festivalu bilo masu, ali stvarno masu klinaca i ekipe kojoj su vrhunac panka bendovi poput već spomenutog Offsajda i njima sličnih. Malo po malo i moje poluđenje u glavi je bilo blizu, rakija je radila svoje, a Krišna je uredno uredovala ispred stejđa jer je bilo par prvoboraca koji su kršili sve pred sobom ne mareći za moguće ozljeđivanje drugih a i sebe samih. Ostatka subotnje večeri se slabije sjećam, a i bio je dogovor da ćemo Bru i ja ranije na spavanje s obzirom da smo se morali slijedećeg dana buditi jako rano…i tako nekako smo došli do kraja trećeg dana…

20.01. 2008. (nedjelja)

Kako sam se dogovrio s Pinkijem da nas on odbaci negdje van Sarajeva kako bi lakše mogli ustopati morali smo se naći s njim već oko 7 i nešto ujutro jer je on morao na posao Pozdravili smo se s preostalom budnom bandom i ajmo nazad na cestu, gdje nam je i mjesto. Ne sjećam se točno gdje nas je odbacio, ali sigurno na nekih 10-15km van grada. No, onda se desila jedna zanimljiva ali i isto tako meni nevjerojatna situacija. Pinki luđak i dalje ne vjerujući da smo nas dvoje došli iz Rijeke do Sarajeva nudi 20 maraka ne bi li imali za po putu, a ja ne vjerujem i tjeram ga od sebe i govorim kako nije normalan. Bio je uporan za popizdit ali je na kraju ipak popustio nakon podužeg nagovaranja. Kada smo nastopali do Kaknja nakon 15 minuta baš sam se zamislio koliko su naša dva svijeta različita. On kao običan i sasvim normalan zaposleni čovjek koji vodi svoj frizerski salon, a ja kao boli me kurac, samo pankčina i taj neki nemam ni kune u đepu stav. Zajebancija, naravno, ali mi je zanimljivo raditi te usporedbe jer njemu je stopiranje neka priča iz SF filma dok je to meni

normalan način snalaženja i prijevoza. Naravno, da potegnem priču kako mi je još uvijek nezamislivo zašto jebeni samoprozvani pankeri ne stopiraju?! No, jebe mi se zapravo a mi smo već izašli u Kaknju, a oko nas možda najbolesnija magla koju sam ikad vidio!! Rekoh samom sebi, e lekica moj sada ste najebali. No, stvarno sreća je bila u zraku te nam ubrzo opet staju nova kola do Zenice. Baš mi nije bilo jasno kako nas je lik uopće snimio u toj magluskari, a još i onako imali kapuljače i ko neke spodobe sa ceste smo izgledali. Spika u autu je opet bila klasika klasike kao kada smo tek pičili za Sarajevo. Još jedan u nizu izfrustrirani i sjebani lik kojem je pun kurac svega, što mi je bilo sasvim normalno i za očekivati. Ali, bilo je okej. Uskoro je i Zenica pala, a mi smo stali valjda na nekakvoj zaobilaznici gdje vozila piče po 100 i nešto km/h i prst u zrak. Opet nakon nekog vremena staje lik i kaže da pali za austriju pa smo mu se bez beda utrpali i pitali ako nije bed do Zagreba. Iako je rekao da nema problema, po putu je stalno nabacivao neke spike kako u Bos. brodu mora pokupiti nekoga pa ćemo tamo morat izać. Naravno, niti najmanji problem s obzirom da smo ustopali sve do grane, a onda smo više-manje bili na konju. Tu se vrijeme već razbistrilo i sve je ličilo na pravi sunčani zimski dan. Krajolik baš lijep, vožnja mirna, a bilo je i žicanja na semaforu u Doboju od strane malih cigića. Kako smo se približavali samoj granici lik je bio sve nervozniji i stalno je nešto spominjao naš iskrcaj u brodu i kako on stvarno ne zna šta će s nama jer ako nas uzme onda će ti neki njegovi morati na bus za Austriju. Mislim, vidjelo se da ga sere brutalno i da u biti nikoga ne mora pokupiti jer mi se činilo da ni sam ne zna put do granice i u nekim trenucima mi je bio baš iritantan. Na kraju stižemo do našeg famoznog cilja, ali se luđak odjednom predomislio i ipak nas poveo preko i sve do zagreba. Kao, jebiga, ovi moji će izgleda ipak morati na bus?!? Ali, dobro, jebalo nam se živo jer smo uboli predobru rutu i dobili na vremenu i do kraja makli sve moguće sumnje da ćemo zapeti negdje u pizdi materini i da ćemo umrijeti smrznuti u mraku. Sve do zagreba smo uglavnom prespavali uz zvukove bijelog dugmeta i nekih turbo-folk pjesama i eto nas u Ivanjoj Reki na naplatnima. Tu nas kupi mladi bračni do N. Zagreba pa smo obavili i kratkotrajni susret s Pjotrom i Pendulom i onda polako za Rijeku. Stopa za do dole se u ovom trenutku ne bi sjetio ni da mi platiš piće, ali znam da nije bilo problema i oko 9-10 navečer smo bili na toplome. Sve u svemu, odličan vikend bez obzira na dugi put i povremene psihijatrije, ali isplatilo se. Opusti se i ti malo, baci prst na vidjelo, ne boli, ali stvarno...i tako je došao kraj i ove male avanture...laku noć.

SO DIY PUNK/HC SCENE RAPORT by: Doctor mamma recs/zakasneli 'zine, Maj 2008.

Uvod: Eto kako ste zadnji put imali prilike čitati u Selftitled 'zinu intervju gde sam spominjao i diy punk/hc scenu u SO odlučio sam napisati šta se od tada desilo u nardnih godinu i po, dve. Od tada konstantno se neke stvari dešavaju u Somboru. Pa bi bilo lepo to spomenuti kako ne bi dobili pogrešnu sliku o diy sceni u gradu. Uživajte...

Pisati o punk ekipi u Somboru nije nimalo lako. Pogotovo sto ima dosta ljudi koji su aktivni ne samo u diy punk prici vec i izvan nje. Sam život u gradu nije toliko loš (ume biti i gore od trenutnog). Putujući kroy razne gradove zaključio sam da Sombor dosta karakteriše neka pozitivna i druželjubiva atmosfera. Mali je grad tako da se mladi mahom poznaju. Kada to kažem mislim na određen krug ljudi koje vežu neke slične stvari, interesovanja. Dešavanja po gradu su oduvek vezana za leto. Dok zimi obično slabije bude bilo kakvih dešavanja. Leti se ide na okolna kupališta... jer preko dana gotovo je grad prazan. Uveče je prepun grad ljudi (jedino leti). Slobodno mogu reći da punk ekipe tada ima svuđan po gradu. Često smo svi zajedno. Ima nas par kod kojih se nekada visi po kućama i to je baš uvek dobro druženje. Cuga se kupi u nekoj radnji i do kasno u noć se o svemu priča. Tu se nekako ljudi najbolje i upoznaju. Tako nastaju mnogobrojne aktivnosti vezane za diy punk/hc scenu u gradu. Lokalna diy scena je pomalo zatvorena (neko moje mišljenje) i nema neku veliku komunikaciju sa ostalim gradovima. Što se ne bi trebalo shvatiti pogrešno, jer ipak ljudi komunciraju sa punxima širom ex-yu. Što potvrđuje da se SO fanzini mogu naći na nekim distribucijama i neke od So diy bendova sviraju svaki put izvan grada kada imaju priliku za to. Sam grad po sebi nema neke velike šovinističke simpatije. Tako da su retki oblici porasta neke veće nacionalne netrpeljivosti. Prosto sama sredina je takva. Mada uvek izuzetci postoje, ali nikada nije to postalo toliko ozbiljno da bi sada morala neka veća AFA da se pokrene. Ali verujem kada bi bilo potrebno da bi ekipa reagovala jer je i brojčano sada veća, a kod svih je oko tih stvari stav prilično jasan, Mahom se sluša bučnija muzika, prosto takva je sredina. Što bi neki kazali: ko o čemu, mi o depresiji... Kada se putuje obično se nađe tu par ljudi pa idu zajedno, tako da se često po gradovima može sresti neka So ekipa. Podela u ekipi baš i nema jer se svi druže, neki manje, neki više... ali svi rado popričaju. Bendovi se međusobno pomažu s opremamo, baš kao što i fanzinaši svi sarađuju međusobno. Što je neka pozitivna strana svega toga. Isto tako ekipa međusobno razmenjuje izdanja, razmišljanja...Ono što je bitno jeste da ima mladjih punxa u gradu i nadam se da će ih biti u buduće još više. Oni su isto aktivni, dobijamo do njih veliku podršku, kao i oni od nas. Tu je još uvek aktivno par punxa iz 90ih, ja i još par ljudi smo uključeni u lokalnu scenu od '99g. Neko stalno mesto za svirke trenutno nemamo. Oko 2000te „Semafor" je još uvek bio otvoren i to je bio pravi punk bircuz, tamo su se održavale svirke dok se mesto nije zatvorilo. Kasnije su po još nekim mestima se održavale svirke. Svirke se idalje rade, obično su preko leta intenzivnije, kao što sam već kazao.

Početkom 2007god. u Somboru diy punk/hc scena nije baš bila nešto jaka, naprotiv bila je pomalo klimava. U prvoj polovini se razilaze Anger Is A Gift koji je tada bio najstariji aktivan SO bend (uz Z.S.P.), delovali su oko 8godina. Tako da će uslediti koji mesec tišine i buka neće biti na ulicama grada. Tada samo deluju dva fanzina (o kojima posle u tekstu) i izdavaštvo, distribucija. Početkom leta su se uključili u lokalnu diy punk/hc sceni mnogi novi ljudi. Imam osećaj i danas kao da je neka energija za nečim novim okupila ljude ponovo. Danas kada gledam tih godni dana, dve, u nazad vidim da se mnogo toga desilo i još uvek se dešava. Prosto mi pomalo neverovatno deluje. Tokom leta 2007 jedini aktivan bend biće Agitator koji su 90ih godina bili jedan od vodećih benodva na diy punk/hc sceni uz bendove iz drugih gradova Hoću?Neću!, Smudos, Totalni Promašaj, Debeli Samuraj, Kifele, Proleće, No Speed limit,itd. Okupili su se nešto ranije, u izmenjenoj postavi u kojoj će nastaviti do danas da deluju i rade nove stvari. Uz njih loklana podrška drugim bendovima će biti jedan stari hardcore bend pod imenom Z.S.P. koji imaju dva demo snimka iza sebe i povremene svirke...u tri meseca biće više od 10 diy punk-hc svirki u gradu koje će raditi ekipa u kojoj delujem/krećem se. Svirali su mnogi bendovi poput: Growing Rats, Red Union, Man Made Filth, No Abuse, No Name, Dislike, K9, Pavilion 32, Carneval, Mladina Kina, F. Approach, plus mnogi drugi bučni bendovi. Mislim da će to upravu uticati na svest mnogih punxa da počnu delovati i raditi neke stvari. Tako da će ta godina doneti neke bitne promene koje nisu delovale samo jedno leto. Svirke se i sada dešavaju po raznim kafanama, klubovima. Svira se gde se može i kada su

uslovi dobri, to jest kada su moguće svirke. Inače oduvek je poznato da u Somboru diy punk/hc svirke se organizuju preko leta kada je haos koliko se skupi ljudi. Prilično je teško prošetati centrom grada a da se uveče ne sretne neka punk ekipa. Svirke budu dosta posećene tako da retko koja ode u minus/kiks. Skupi se uvek dosta ljudi, sve zavisi od benda koji svira ali od 60-70 ljudi do maksimalnih 150 i više. Tako da su punk svirke posećene u gradu. Trenutno dok ovo pišem u gradu postoji hrpa fanzina i aktivnih ljudi. Krećem od najsterijeg fanzina koji igrom slučaja ja radim. Reč je o :
Zakasneli fanzinu koji pored bučnih punk/hc/crust/powerviolence bendova obradjuje raznorazne ne muzičke teme, anarho usmerenja ili nekog drugog socijalnog tipa,itd. Sadrži hrpu rubrika: kolumne, kritikujemo, pisma, toša i noša (strip koji redovno izlazi uz svaki broj), vrela ringla topxic 10, intervjue, infose, priče o bendovima, recenzije, scene raporte, svirke,hej porno gej,itd. Do sada je izašlo 4 broja i novi je u pripremi, ako vas zanima možete me kontaktirati na: Davor Gromilović (Doca), Radišićeva 31, 25000 Sombor, Serbia ili na email: docaska@yahoo.com.
Takođe tu je i stariji strip fanzin koji sada radi (umesto par ljudi) jedna osoba i sada je to dosta i muzički fanzin, do sada je izašlo dva broja a treći je u pripremi. Reč je o fanzinu pod imenom UzaBuna. Igrom slučaja sva tri su oynačena kao broj 1. Fanzin sadrži brojne zanimljivosti, kako intervjue, infose, šaljive stvari, svirke, recenzije, tako i interesantnih i smešnih stripova i još mnogo toga. Cut'n' paste dizajna. Pa ako vas zanima kontaktirajte fanzinašicu na: Snežana Sarić, Sportska T-3/II, 25000 Sombor, Serbia ili na: sneza_uzabuna@yahoo.com .
Takođe jedan fanzin koji izlazi već duži preiod i nije baš tako nov na sceni, misli da je mnogima poznat je Dead Like Me 'zine. Rade ga Srle (koji je samnom pre radio na Zakasneli) i Nina. Vrlo informativan fanzin koji sadrži ankete, intervjue, scene raporte, infose, recenezije, kolumne itd. Vrlo interesantan sa dosta pozitivnih razmišljanja. Do sada je izašlo dva broja i koliko znam radi se na trećem broju. Kontakt je: Srđan Vezmar, S.V.Čiče E/5, 25000 Sombor, Serbia ili na Ninin email: ninafso@yahoo.com. Takođe Srle dosta svirki organizuje tako da ako vaš bend želi doći svirati možete ga kontaktirati, pa će vam reći kolike su šanse i da li je ternutno izvodljivo raditi svirku.
Pored ovoga rednovno izlazi i mamma newsletter, do sada 8 brojeva, novi je u pripremi. Unutra se uglavnom promovišu nove stvari sa diy punk/hc scene na ex-yu prostorima. Kako bendovi, izdanja tako i stvari koje radimo u sklopu Mamma records-a. Pa ako želite da se vaš bend pojavi ili da pošaljete scene raport iz vašeg grada, da vam recenziramo fanzine. Izdanja ili nešto distribuiramo, jvite se na: Suzana Sarić (Suzzy), Sportska T-3/II, 25000 Sombor, Serbia ili na email: suzzy_mamma@yahoo.com.
Još par reči o mamma recs-u. Do sada smo izdali 7 izdanja i spremamo neka nova, želimo sarađivati s bendovima i podržavat mlade snage, tako da ako želite da vam radimo izdanje možete se slobodno javiti, ne zanimaju nas bendovi koji nisu diy punk/hc/crust usmerenja. Jer funkcionišemo po diy non-profit principima! Takođe ako vas zanima naša distro-lista sa hrpoma kasetnih izdanja, fanzina, cdova, vinyla, prišivača, pamfleta/brošura možete se javiti na gore navedeni kontakt.
Jedan noviji fanzin na lokalnoj sceni jeste Profit From Poison, koji rade dve devojke po imenu Ana i Vanja. Nedavno je izašao prvi broj a koliko znam spremaju i drugi. Devojke se trude i fanzin im je pretežno muzičkog usmerenja. Unuta imaju intervjui, infosi, svirke, kolumne, pesme, stripovi, art, scene raporti, itd. Pa ako vas zanima kontakt je na: Ana Miloš, Branka Radičevića 38, 25000 Sombor, Srbija ili na emailove: Anin: sivaovca@yahoo.com i Vanjin: miljanvanja@sbb.co.yu . Ana je ranije već organizovala neke svirke, tako da se i njoj možete javiti ako želite svirati u gradu, pa vam može javiti kako stoji trenutna situacija, koliko je moguće.
Takođe jedan mlađi punx radi na fanzinu pod imenom Kafilerija i nadam se da će uskoro izbaciti prvi broj uz podršku lokalne diy punk/hc ekipe. Ako želite da mu pošaljete neki materijal i podržite ga na taj način možete to učiniti na kontakt: Igor Majdančić email: dedaigor@gmail.com.
U gradu deluje jedan alternativniji časopis/fanzin koji je dosta usmeren na sub-kulturno dešavanje, imaju svoj prostor i rade promocije knjiga, izložbe, itd. Ekipa dosta sarađuje i sa nekim punxima koji su aktivni na loklnoj diy sceni, a neki od njih su pre bili aktivni. Pa ako vas Pogonik zanima možete kontaktirati nekog od fanzinaša da vam da kontakt, jer ga nemam pri ruci sada dok ovo pišem. Inače izbacili su više od 7-8 brojeva i spremaju neke nove. To je sve što se tiče fanzina u Somboru.
Bendova je dosta manje, ali ipak buka postoji i konstantno deluje! Spomenuo sam Z.S.P. za koje ne znam koliko su trenutno aktivni, ali

mislim da nešto rade, dosta su dugo su aktivni od polovine 90ih, a nedavno je došlo do nekih promena u postavi...

Sledeći bend, iste generecije koji je imao pauzu u svome radu i pre par godina počeo ponovo delovati pod izmenjenom postavom jeste Agitator. '90ih su bili dosta aktivni i sada su, može se raći da su najaktivnije bend sa svirkama iz Sombora u zadnjih godinu i po dana. Pored starih stvari iz 90ih sviraju i nove koje su nedavno snimili, mislim oko drugog meseca 2008. Nisam siguran da li su našli izdavača, ali svakako planiraju da to izdaju. Sviraju prljavi punk/hc, dosta trasherski kakav se na ovim prostorima svirao '90ih. Pa ako ste zainteresovani čuti ih, zvati da sviraju ili bilo šta drugo možete ih kontaktirati na: myspace.com/agitatorsaga

Takođe tu je bend koji radi mlađa ekipa. P.R.S.O. svira punk/hc, mislim da su im tekstovi pomalo klasičnijih punk tema. Nisam siguran. Nedavno su snimili prvi demo (tokom prvih meseci 2008g.) i mislim da ga nameravaju izdati za neku diy punk/hc kucu na ex-yu prostorima. Imali su već neke svirke i svirali su izvan rodnog grada. Nedavno su svirali u rodnom gradu sa M. Kina i F. Approach. Možete ih kontaktirati preko autora Kafilerija 'zina ili mislim preko Agitatora.

Bend koji je već oko dve godine aktivan i imali su dosta uspešnih lokalnih svirki, jeste bend pod imenu Grob. Sviraju dosta metaliziran hc ali nikako macho zvuka kako znaju zvučati neki bendovi koji sviraju sličnu muziku. Dosta zanimljivo zvuče, Imaju hrpu svojih pesama i mislim da je došlo do male promene u postavi, ali koliko znam nastavljaju sa radom. Na žalost kontakt pri ruci nemam.. Tokom Septembra 2007 će u Somboru nastati par novih bendova, između ostalog i Koprofagia koji je više digital noise projekat, dok SS Jihad 666 je noise sa muškim i ženskim vokalom, mislim da su prilično sirovog zvuka, za ova dva benda nisam siguran da li deluju još uvek. P.R.S.O. pripada istoj generaciji bendova I još uvek deluju, kao što sam gore naveo. Takodje jedan od novijih bendova jeste CSICHAS BENE (Čihaš Bene). Bend koji smo pokrenuli ja i još par ljudi. Reč je o powerviolence-hc bendu. Pevamo na maternjem jeziku, imamo dosta kritičke tekstove većinom posvećene nekim stvarima koje se javljaju u sredini u kojoj živimo. Trenutno smo sredili svoj prostor I opremu za sviranje, polako se spremamo da snimimo demo i radimo preko leta neke svirke, kako u gardu tako i van grada. Delujemo do septembra 2007, neki od članova su bili aktivni u nekim loklnim bendovima predhodnih godina. Pičimo brzo i bez kompromisa! Možete nas kontaktirati na moj kontakt (vidi Zakasneli 'zine). Jedan od novijih bendova koji kraće biti aktivan i van garaže jeste Hentai Hard Core. Nisam ih imao prilike čuti ali koliko znam iz priče sa članovima sviraju hc/punk, muški i ženski vokal, bass i bubnjevi. Znači za sada su bez gitare. Ako vas bilo šta zanima vezano za ovaj bend obratite se Igoru (Kafilerija 'zine). Pored toga u gradu imaju neki cover bendovi...Preko leta se obično radi zongliranje, jer punk ekipa broji fin broj žonglera koji rade razne stvari. Nadam se da ćemo ovog leta raditi I neke akcije poput FNB-a. Svirke su uglavnom dosta enegrične u gradu, ekipa uvek radi baš živu atmosferu I teško da će neki bend biti nezadovoljan reakcion publike ako je diy punk-hc bend. Možda sma I nešto propustio, ali definitivno Sombor ternutno ima jednu od življih lokalnih diy punk/hc scena u Srbiji..mada je geografski dosta zabačen na severu...ipak opasna punkčina se dere ovde. Eto nadam se da sam vam ukratko uspeo približiti sliku o tome šta se dešava u jednom malom gradu koji broji nešto više od 50000 stanovnika. Ako imate bilo kakvih pitanja možete me kontaktirati, rado ću vam pružiti sve informacije koje vas zanimaju kao i svi ostali aktivni punxi iz grada. DIY punkčina do smrti!

ZRENJANINSKI ANTIFA FESTIVAL
6-7.jun 2008.
Kulturni centar, Zrenjanin

Surfam ja tako netom i naletim na ovu malu najavu: „*Sestog i sedmog juna ce se u amfiteatru Kulturnog centra Zrenjanina odrzati prvi ZAF. Program ce se pored koncerata (Nulla Osta , Hocu?Necu!, Motus, Lets Grow...ukupno deset bendova) sastojati i od cetiri tribine (u kojima ce ucestvovati aktivisti iz AFANS, Queer Beograd kolektiva, Restart Media Centra, kao i romski aktivisti iz Centra za prava manjina iz Beograda), filmskog programa, i HNO! akcija...*" i mislim si, ovo mi je savršena prilika da opet malo zapalim kod prijatelja u Srbiju, a i da malo izvidim sto se tocno desava u Zrenjaninu. Kako nikako ne mogu uhvatiti malo vise vremena uvijek mi ovakve stvari dobro ulete da sto detaljnije pročešljam svaki kutak Balkana. I tako se ja nakon nekih kombinacija odlucio zaputiti solo (kao i obicno, no ne i uvijek nuzno) na stopcagu, ali jos dan prije, odnosno 5. lipnja za Beograd. Još sam večer prije bio u Zagrebu, prespavao kod Brankeca i slijedećeg dana sam u 11:30 imao prst u zraku, na istom mjestu gdje smo pol godine prije Bruna i ja haltali prijevoz za Sarajevo. Bilo je dosta prometa, čak i više nego dosta ali su me opet prale crne misli jer mi se često zna dogoditi kada ima masu auta da te baš nitko ne jebe ili da doživiš neugodne situacije. Još kada nadodam da su me živcirali sva moguća kola sa zastavicama hrvatske i sličnim sranjima, baš mi je ono, nekako bilo drago što se kupim van hrvacke. A da ne pričam o vječno sjebanoj situaciji kod kuće, te neizbjezni infoshop i cijela priča oko toga koja se protezala kroz cijeli mjesec svibanj... No, već je prošlo nekih pola sata i stvarno sam počeo lagano pizditi, sunce je više-manje pržilo, pa bi se sakrilo iza nekog oblačka i tako stalno. Isto tako, jedan od 500 auta koji su prošli je naglo skrenuo na mene da me iscima što je u meni izazvalo bijesčinu samo takvu, a da ne pričam o dovikivanju nekog lika s druge strane ceste kako mi nitko neće stati. Rekoh mu da će biti sve oke i otkanto ga ali je bio uporan. I tu negdje doletava bus za Ivanju Reku te nakon točno 45 minuta stopiranja u prazno uletavam u bus i vozim se do prvih naplatnih kućica. Mislio sam si, nije dobro počelo, a i bio sam sav nekako sjeban, od svega i svačega, pa onda još i pljusak počeo. Stvarno me prala neka negativa (a kao inače sam poznat kao veoma pozitivan, drag i vesel, jel tako?) i ako ja danas dođem do Beograda onda mogu doći i do Kine, ili tako nečega. Naravno, zajebavao sam samog sebe. Ubrzo sam se iskrcao, a pljusak je bio sve jači. Nije mi bilo druge nego da pronađem prvi dućkas, ubodem neki sok i sjednem ispod neke tende ne bi li sačekao da se kiša smiri. U jednom trenutku mi stiže poruka od Vojkana da kada stižem kako bi se oni organizovali, što me malo naživciralo. Kako ću ja znati kada stižem kada idem na jebeni stop? Mogu doći za četiri sata, a mogu doći i za dva dana! Jebene paranoje i organizacija, kao da idem ne znam di. Ali okej, oprostio sam mu stvarno istog trenutka jer mi se čini kako ga počinjem voliti. Stvarno treba imati puno razumijevanja i posebno strpljenja s nekim ljudima, no to je neka druga priča, po običaju, of kors. Nakon dvadesetak minuta promatranja dva mala cigića kako igraju biljar, kiša se smirila pa sam mogao krenuti dalje pješice prema naplatnima. Odmah mi je kroz glavu proslo da opet moram ići kroz ogromna zarasla polja, da moram preskakati ogradu koja ograđuje autocestu, da moram preskakati i mali kanal koji je uz istu tu autocestu i da još moram propješačiti kilometar mokre ceste. A to je značilo mokre noge i penjanje mog ionako visikog tlaka na neke magične cifre koje ni ja ne znam kolike su. Sve u svemu, obuzimalo me neko loše raspoloženje i samo sam tražio razloge da nekako možda i odustanem od cijelog putovanja? No, rekoh samo sebi da ne budem lud i da nastavim dalje....Ubrzo sam na naplatnima, ima dosta prometa, a već nakon nekoliko minuta kupi me neki kamionđija koji piči za Beograd. Ma milina. Upao sam s malim problemčićima, ali sve pet jer je lik bio baš neki zajebant i totalno kul komunikativna i opuštena osoba. Vozio je iz Milana za Beograd pa smo se dogovorili da me ostavi na zadnjim naplatnima u HR, od kuda ću ja dalje haltati opaka kola za Beograd. Naravno, u kabini još jedna u nizu klasičnih ratnih priča, ali je lik stvarno bio pozitiva i vrištao je od smijeha non-stop tako da mi je put prošao dosta brzo i već sam se našao na novim naplatnima pred granicom. Sunce je već malo splasnulo, bacio sam pogled na sat i pisalo je

točno 16:20. Nije loše, stvarno nije. Tu sam stopirao niti deset minuta, prolazili su samo auti sa slovenskim, austrijskim regama, možda pokoji turčin u nekom svom kamionu. Doživio sam i situaciju gdje je mi se lik dere iz auta kako će me uskoro pokupiti neki renault megane i da samo sačekam, na što sam ga htio poslati u pičku materinu, ali nisam imao hrabrosti. Bio je jači i veći tako da ono...al stvarno sam se zamislio, jebote šta ti mora biti u glavi da moraš imati takve ispade? Ono, otvarat prozor ko neki luđak i onda izbacivati totalne nebuloze nekome ko mirno stopira...i tako, staje mi auto, Celjskih registracija, a unutra Makedonac koji radi za neku talijansku firmu. Pičio je za Skoplje što mi je došlo i više nego prefakingdobro tako da sam imao prijevoz praktički do Đole&Tanja plejsa jer njihova gajba je odmah poslije autokomande. Granicu smo prošli bez pardona, fino i s jednom povećom dozom sreće i opuštenosti. A lik ga je šibao stalno 160km/h. Zakon! Negdje prije 19h sam se izbacio iz auta i eto me na željenom cilju. Okej je sve prošlo, zagrljaji i puse s prisutnima u Kruševačkoj i chillaona uz Jelene i priče šta ima u rijeci i tako to. Kako je vrijeme prolazilo sve više ljudi je dolazilo i baš je bila jebena atmosfera. Čak je ovaj susret bio pomalo internacionalan jer su tu bili Alex iz Atene, pa onda još Amy i Fiona iz Kanade, tako da se stvarno nije znalo tko pije a tko plaća. Sve u svemu, bolje da stanem jer imam filing da ću se s opisom te večeri opet ponoviti, znaš već kako to ide, pank piće i malo skanka na šlagu ogromne vegan torte...

06. 06. 2008. (petak) Zrenjanin, prvi dan ZAF-a

Oko 9 ujutro nas je sve probudila Sanja. Primijetio sam kod nje da ponekad voli preuzimat ulogu osobe koja ujutro drugima voli remetiti snove. Šalu na stranu, ali da nije bilo nje ne znam da li bi se ikad probudio, da na pričam o ostalima koji su još do dugo u noć (jutro) zalomili Po običaju, mnogo se popilo a treba što prije krenuti jer je Đole vozio stvari za Food not bombs, a ja sam uletio u kombinaciju s ostalima iz internacionalne družine, znači Alex iz Atene te Amy i Fiona. Barem mislim da je to bila ta kombinacija. Nešto prije podne smo krenuli, a za vrijeme vožnje pričali smo o svemu i svačemu. Amy je dobro primjetila kod ljudi s Balkana da dvije glavne riječi koje ekipa koristi su „ništa" i „jebiga", a djelomično je i u pravu. Ubrzo stižemo u Zrenjanin te nakon početnih trešnji da ćemo se gubiti pronalazimo Kulturni Centar gdje se festival održavao. Parikirali smo kolijandera, izvukli stvari van, a nakon nekog vremena je i ostatak ekipe sa stopa počeo pristizati. Sve u svemu fina družina je počela okupirati prostor koji meni osobno u startu nije baš pasao. Ono, malo veći stejdž s krovom, a par metara dalje tribine. Još si mislim, fak prostor gdje će se održati koncert je vani, a pričalo se o mogućoj kiši navečer (što se i na kraju i dogodilo), a i obično moja iskustva s „outside" koncertima mi govore da će biti istreshan zvuk i te fore. Dio ekipe je pripremao hranu za popodnevni FNB, a dio ekipe je uživao uz piće. Iako se sve htjelo isfurati u centru grada, organizatori su rekli da zbog mogućih napada fašista bolje da se fnb radi ispred kulturnog centra. Ne znam, ali ja sam se svakog trenutka mog boravka u Zrenjaninu osjećao sigurno. Zapravo, glupo mi je reći da sam se osjećao sigurno jer mi je sve djelovalo sasvim normalno i Zrenjanin mi je ostao u glavi kao stvarno lijep i miran grad. Znači totalna opuštenost cijelo vrijeme bez ikakvih napetosti. Uskoro su počele tribine, a ja sam popratio izlaganje ekipe AFA NS gdje je glavnu riječ vodio Zoran Petakov Zeka. U par trenutaka sama tribina (koja je bilo po meni jako dobro posjećena) se pretvorila i u lagano frcanje iskrica. Prije svega tu mislim na dijalog između jedne djevojke i samog Zeke, a priča se odnosila na situaciju sa dana protesta protiv održavanja fašističkog marša u Novom Sadu (07. 10. '07.) gdje je ta ista djevojka bila zamoljena da skloni gej zastavu duginih boja jer da to bode oči navijača FK Vojvodine koji su također bili učesnici marša i bili su tamo radi „sigurnosti" svih ostalih učesnika sa ove naše, prave, antifa strane. Da ne pronalazim toplu vodu, evo samo jednog citata iz teksta HOMOFOBIJA I ANTIFAŠIZAM NE IDU ZAJEDNO, a koji je objavljen u zadnjem broju Kontrapunkta reloadeda, a koji kaže slijedeće: „ *Iako bi bilo suviše optimistično očekivati da prosečan srpski navijač ne bude seksistička macho svinja, zapanjuju dupli standardi koje Petakov & co. promovišu i navode na pitanje: da li oni uopšte znaju šta je antifašizam?! Po svemu sudeći, AFA NS gura pod tepih homofobiju u sopstevnim redovima. Umesto toga, trebalo bi da se sete svojih slogana i da* ***bez straha****, odlučno, naprave sopstveni antifa coming out. U protivnom, borba protiv fašizma propašće pre nego što je i započela.*". Mene osobno je malo zasmetao stav kojim se postavio Zeka prema toj djevojci i u par trenutaka sam imao osjećaj da se malo gubi i ne snalazi baš u odgovaranju na konkretna pitanja pa mi je s njegove strane to sve djelovalo dosta napeto i agresivno. Ne znam ali takav sam dojam stekao.. Nakon tribine ostalo je masu otvorenih pitanja, a vidjet ćemo šta će se dešavati u budućnosti na sličnim antifa protestima i to ne samo u NSu već i šire. Nakon te tribine, uslijedila je i druga koja me zanimala, a izlaganje je držala Majda, jedna od članica beogradskog queer kolektiva. I ovo izlaganje je bilo jako dobro popraćeno i baš je bilo ljudi. Moram priznati da me to stvarno iznenadilo i sigurno je jedan od pluseva za cijeli festival. Dobra priča i diskusija se povela, a i jako mi se svidjelo kako je to Majda sve pričala pa sam je nakon što je završila sa svime morao uhaltati da se s tom istom pričom pojavi i u Rijeci.

na jesen kada bude bio održan sajam nezavisnog izdavaštva. Razmjenili smo kontakte i poslije tribina zajebancija ispred kulturnog centra i još neka dogovaranja s ekipom pa onda opuštanje u nekom lokalnom bircu gdje pola litre Jelena koštalo 60 dinara..Uff koja je to bila relaksacija tog dana. Na kraju nas je 5-6 tamo zalomilo sve do nekih 22h dok nam nisu počele pristizati poruke da su prvi panxi dobili po lampi i da se brzo vraćamo nazad. Kupimo stvari, vani roka pljusak, a ispred centra nailazimo na jednog člana Niyazova s razbijenom glavom. Ništa nam nije bilo jasno, a kako sam se u jednom trenutku okrenuo na drugu stranu snimio sam ludog Đoleta kako se raspravlja s nekim likom. Odmah mi je bilo jasno kako je u igri neki nazi jebeni gad pa sam se brže bolje zaletio do njih. Vodili su neku glupu raspravu o ljubavi prema srbiji, Đole mrrrtav ne zna di je, a ovaj opijen nacionalizmom i možda prevelikoj ljubavi prema jednoj jedinoj. Kako sam ja bio koliko-toliko pri sebi odjebali smo govno od sebe jer sve se bojim kako bi se razvijala situacija, a oko nas mali milijun drotova. Sva sreća pa nas nitko nije snimio i vratili smo se nazad na koncert. Niyazov su na stejđu pržili a mene od tog trenutka uopće nije zanimala svirka jer sve je bilo u nekom polu-napetom tonu zbog sranja koja su se desila. Nakon podosta vremena počela je mobilizacija određene grupe ljudi jer ne bi bilo u redu da antifa redovi prođu bez ispaljenog metka tako da se skupilo koliko se ja sjećam minimalno 30ak nabrijanih koji su u jednom trenutku počeli preskakati ogradu kulturnog centra. Drotovi se u tom trenutku nisu snašli i odjednom je bila baš navala preko ograde. Ekipa se pregrupirala pa smo u bližoj okolici patrolirali sve dok nismo snimili kako dvojicu nazi ragacija murija drži na samo 50m metara od kulturnog centra. Odmah je krenula dernjava i navala na njih, i skoro je došlo do opće tučnjave, ali se ipak na kraju smirila situacija i povukli smo se nazad. U par sekundi sam pomislio da će biti belaja, ali zdrav razum je ipak na kraju prevladao jer sve se bojim kako bi ispala situacija da je kojim slučajem počela tuča s murijom, a dva fašista su ionako bili usrani od ogromne količine bijesa s naše strane. Vratili smo se na koncert i uskoro su počeli pržiti Nakot. Loš nastup i svirka, zvuk katastrofa i retardirana spika, a komentare od članova Nakota ne znam da li da uopce komentiram? Šta to znači busati se u prsa sa stejđa i vikati daj mi antifa ono, ja sviram na antifa gitari ili ej pušite mi moju antifa kitu? Samo ne znam ako sam ikoga od njih vidio vani da su bili i isto tako se busali u prsa s antifašizmom koji su posjedovali na stejđu? Ma bježi bre, kako je rekao jedan u mojoj neposrednoj blizini he,he. Zadnji Hoću? Neću! i baš sam se radovao njima jer je Vojkan doletio sa spikom da će uglavnom svirati stvari sa Srpskog sna. To te pitam brate, ali zvuk je i tu bio katastrofa, a i uvjeti u kojima su svirali su bili stvarno nemogući. Dejan (bubanjar od The truth of xxx, a sada i u H?N!) nije imao ni jebenu pedalu da odsvira kako treba. Tu definitivno ide kritka organizatorima da se slijedeći put pobrinu za svu opremu, a ne da peti bend ne može normalno odsvirati. Ispred stejđa raspadanje 10ak najluđih, a ja jedva čekao da koncert završi....polako smo se kupili prema plejsevima za spavati. Dio ekipe gdje sam ja završio je imao riješeno spavanje u prostorijama SDU(čitaj, srpska demokratska unija?!)pa je tu bio after parti. Neki su zalomili do dugo u noć, a neki nisu ni mogli spavati. Jebiga, ali tako ti je to u panku...

07. 06. 08. (subota), drugi dan ZAFa

Buđenje je bilo organizirano oko 9ke za ekipu koja je htjela pripremati hranu za food not bombs, a tu sam se i ja utrpao. Ovaj dan je bio po meni zanimljiv iz razloga što me zanimalo kakva će prije svega biti večer i da li će se opet pojaviti fašisti, a i htio sam pogledati tribine s ekipom iz Kontrapunkta i Z magazina. I ovaj put dosta ljudi je došlo i povele su se fine diskusije. Posebno mi je bilo interesantno što se vodila mala rasprava između par ljudi kada se komentirao izgled najnovijeg Kontrapunkta. Ono, da li je fensi ili nije? Iako nisam aktivno sudjelovao u priči, mogu reći da se meni osobno i sviđa sto ima te masne korice i u naslovnicu u boji. I to upravo iz razloga što na taj časopis/magazin/fanzin kako god hoćete ne gledam s te neke zatvorene diy pank strane nego što mislim da takav profil papirnatih izdanja je za malo širu publiku, a ne zatvoreni krug ljudi kao što je pankčina. I dobar mi je, ima dobrih stvari, tekstova i intervjua, ali da se ja sada ne zadržavam na recenziji kontrapunkta kasnije sam dio Z magazin tribine preskočio i otišao na piće s ekipom koja noć prije više-manje trčala ne bi li zapalila koju flisku ne poželjnim nazi facama. Tu se opet povela fina priča i bilo je dosta prepričavanja o situaciji s fašistima u HR i Srbiji. Ono, razmjena iskustava i te fore. No, kako to obično biva odjednom se pojavila marica ispred dućkasa gdje smo mi čamili. Već mi je pao mrak na oči jer nisam imao pasoš kod sebe ali je murija na blef uzela od nekolicine dokumente i to je bilo to. Neke opomene i da se vratimo do mjesta gdje je fest. Kako su polako počeli pristizati bendovi za drugi dan tako je i sve više ekipe dolazilo. Bilo je baš ugodno druženje napolju a tu su počela i prva nagovaranja da zapalim i do Boljevca na PULJP fest. Sori ekipa, ali stvarno nisam mogao, slijedeće godine ako bude sreće i zdravlja....Polako su Dažd krenuli sa svirkom, a ja sam isfurao ostatke ostataka distra koji sam uzeo sa sobom. Ono, samo fanzini i majice ko neki frik, s tim da moram reći kako sam jako zadovoljan što se prodalo između 10 i 15 fanzina. Stvarno nisam mogao vjerovati! Jest da sam nešto i trejdo, ali bio sam ugodno iznenađen što je toliko fanzina otišlo. Dao

vrag da tako bude svaki put. No da se vratim na Dažd. Jako sam se radovao njihovoj svirci jer ovaj materijal za Fuck yoga recs. je vrh vrhova i po meni trenutno jedan od boljih bendova na balkanu Na njima je srećom zvuk bio malo bolji, ali predugo su svirali što me malo ubilo u pojam. Sat vremena je ipak malo too much, a i time nisu ostavili prostora ostalima bendovima da odsviraju onoliko koliko su trebali. Ono što sam krajičkom oka još pogledao sa distra su Pavilionul 32, Motus (zašto taj bend još uvijek svira?) i Nulla Osta, koji su praktički svirali negdje oko dva iza ponoći jer je bio prekid koncerta (oko sat vremena,a možda i više, stvarno se ne sjećam) zbog dojave da je negdje u samom prostoru postavljena bomba. Lets Grow su bili prvi bend nakon što su se drotovi uvjerili da je dojava bila lažna, a njih mi se nije dalo gledati. Kao, mrzim rokenrol pa sam vani pričao s ekipom. Nakon koncerta je bilo navlačenja po Zrenjaninu gdje ćemo spavati, pa su pale i neke polu-svađe ali sve se to može pripisati neispavanosti i umoru, sjebanosti i tako cijeloj toj priči kako smo sve previše emotivno doživljavali. Naravno, zajebavam se, no onda je Đole uzeo stvar u svoje ruke pa se nas pet ukrcalo u kola i pravac Beograd. Oko 6ce smo ušli u stan i srušili se od umora! Ostatak priče je suvišan…
…

Tu negdje sam dosta razmišljao da li da nastavim dalje s ovim „malim" raportom iz Zrenjanina, ali sam na kraju odustao iz razloga što mi je postalo malo naporno pisati i ponavljati se s jednim te istim stvarima, a i kix je bio moj što sam dosta kasno počeo sa svime pa sam se dosta gubio, a tu je bio i taj pritisak koji sam sebi sam stvorio jer mi je bezveze da odugovlačim sa slaganjem materijala. Uostalom, ne znam koliko bi nekome bilo zanimljivo čitati o tome kako smo se još tri dana poslije raspadali u Beogradu.. To je ipak neka priča kojoj je bolje da ostane u ta četiri zida. Mogu samo reći da sam za nazad imao odličan stop i to zahvaljujući Tanjici i Đoletu koji su me unatoč tome što su hvatali avion za Podgoricu odbacili do naplatnih i time mi dali na vremenu. Mogu samo reći kako sam već oko podneva bio u Zagrebu, a večer koju sam tamo doživio neka također ostane iza četiri zida. Eto, tolko pa do nekog novog tripovanja ili tako nečega…noći,noći:)

scena m
meni je
mogu v
cu, sk

FOTKA IZ ZRENJANINA

3. Tvoj s
Nisam ba
da govo
mene je
vrijeme

Ⓐ II Ⓔ

PIS LAV ANARHI

branko & lekijana

malo o diy podrumu

- Znači priča počinje prije jedno par mjeseci, Leki i ja, u infošopu bili oni dokumentarni rock filmovi, šta prevedeno znači - hrpa debila (bilo je preko sto ljudi po nekoj mojoj procjeni) sa kojima moraš komunicirati jer im prodaješ piće, da bi mogli plaiti glupe režije. Ali to je sve kul, nije baš strašno, i tako čamimo mi, i odjednom krene rasprava u toku, zamisli da je sada ovoliko panksa (pod time mislim na ekipu koja ima nešto u glavi, od koje očekuješ da kuže neke stvari) kao kako bi bilo zakon, dok mi odjednom nije kroz glavu prošlo, ma bio bi žešći kaos. I evo danas mogu na neki način izraziti razočaranje zbog toga šta sam shvatio koliko malo ekipa pokazuje poštovanja prema ljudima organiziraju nešto i prema prostoru u kojemu se nešto organizira. Jasno da ne mislim na poštovanje u stilu, „ vidi njih koje su to face", nego u smislu olakšavanja posla svima koji su na sebe preuzeli odgovornost da nešto odrade.

Najbolji je primjer ta nesretna zgrada u kojoj se trenutačno nalazi infošop. Ljudi koji su tamo dolazili su upoznati sa pričom, (koju će većina ljudi koja će pročitati zin znati, ili već zna, ako neko ne zna neka slobodno pita.) ali u nekim slučajevima to svejedno nije pomoglo. Zar ja nekom moram objašnjavati, da nije kul da nikad čišći zid išara sa markerom sa nekim parolicama tipa anarhija je zakon ovo ono (koji smo poslije mi morali šmirglat i farbat), da ako kažemo da nije pametno da se ekipa skuplja ispred ulaza u zgradu jer mogu doći svinje, ekipa visi ondje puši cigare i nabija neku loptu, a da ne spominjem da je došlo i do tučnjave pri čemu je nastradala imovina i izazvana šteta. Banalan je je primjer jebena wc školjka. Imaš ogromnu rupu u koju se moraš popišati, znači, ne može biti jednostavnije. Pijanstvo, okej, promašiš, ali zato tamo postoji papir sa kojima pobrišeš sranje koje si napravio, a ne da poslije

ekipa stoji u lokvi pišake. Kako vas je to mama odgojila ☺ (smajlić je tu samo reda radi jer sam se naživcirao).Možda se to nekome čini kao banalni primjer, ali od tih banalnih primjera se i sastoji čovjekovo ponašanje, a ne od nekih ne znam kako velikih djela. I onda tu dolazimo do priče, zar netko tko se trudi oko bilo čega, mora postavljati neka jebena pravila oko stvari koje bi trebale biti same po sebi jasne? To su situacije u kojima priča pada u vodu, u kojima je u pravu netko kada vam kaže da je anarhija samo utopija, jer mi sami svojim ponašanjem to dokazujemo. Zajebi knjige, bendove, fanzine, infošope i pankčinu, neke osnove jebene pristojnosti moraju postojati. Budi DIY, kada si kod nekog sam operi suđe iza sebe.

- Ovaj brankov tekst je može se reći mala 5 do 12 reakcija jer smo dosta pričali između sebe kako bi se trebao spomenuti taj podrum s kojim smo još krenuli negdje u mjesecu martu. Iako već mnogi, ali doslovno mnogi znaju kako smo sve izrealizirali mislim kako je bitno da krenem od početka. Znači, od samog skupljanja određene ekipe koja je uzela stvar u svoje ruke i od jednog malog, prljavog, sjebanog, smrdljivog i kaotičnog prostora napravila ono što danas imamo i što će nam nadam se poslužiti sve do onog trenutka kada definitivno ne pronađemo neki drugi DIY plejs koji će skroz zadovoljiti naše potrebe. Kada smo sa svime počeli osjećao sam stvarno nalet neke jebene energije i stvarno sam bio baš nabrijan i skroz u toj priči podruma i plan nam je bio da kroz dva mjeseca zbilja uredimo sve i pripremimo za prvi koncert koji je eto, neslavno završio baš na 1. maj. Jest da je tu utjecalo masu stvari, od previše ljudi koji su se taj dan pojavili (čitaj, ogromna količina debilnih tarzana koji nemaju veze s pank pričom), zatim do pojavljivanja murije i prekidanja koncerta i sve do nekih neozbiljnih trenutaka od strane pojedinih članova/ica Infoshopa i tako dalje i tako šire...Naravno, da uvijek treba krenuti od sebe i pogledati gdje se kiksalo, ali ono što bar po meni jako utječe na moment organizacije koncerta ili bilo čega drugog u sklopu Infoshopovog prostora su solidarnost od strane samih konzumenata pank (ili anarho, alternativne kakve god) priče te preuzimanje odgovornosti sa strane onoga tko zapravo pokreće i održava priču. Ja recimo kada razmišljam o podrumu krećem od samog sebe i često se zapitam, pa zašto smo mi uopće pokrenuli sve, a da bi se na kraju tresli koliko će nam ljudi doći da isplatimo bend(ove), da li će sve proći okej sa susjedima iz zgrade, da li će možda uletiti murija jer vidi neke čudno obućene ljude kako se šeću po prostoru luke i da ne nabrajam dalje? Prije svega je razlog taj da ne želim baš svaki vikend odlaziti van Rijeke na koncerte u ne znam, Zagreb, Sloveniju, Istru ili tamo vragu iza nogu jebenu Županju (bez teškoj osjećaja ekipa, znate na šta ciljam). Jednostavno ne želim. Daleko od toga da uvijek dođe do zasićenja pa se zapali negdje u pizdu materinu, ali želim da taj famozni podrum bude naše malo pank koncertno mjesto gdje se i nas nekoliko može malo opustiti od svakodnevnih debiliziranja koja vidis po gradu ili na nekom drugom, općenito dosadnom koncertu gdje iznad glave uvijek imaš po pedeset upitnika. Osim ako popiješ par pića. Zato taj podrum i je ispod zemlje, zato taj podrum i prima 30-40 ljudi i zato taj podrum kao i sve ostalo u toj jebenoj zgradi znaj cijeniti kad se pojaviš. I za kraj, ono, malo Ramba, do it yourself or do it with friends...

adresssa:

"infoshopškatula"

delta 5/1

51000 rijeka

infoshop.skatula@gmail.com

infoshop škatula poziva sve fanzinaše da pošalju po primjerak il dva svojih novih i starih brojeva fanzina da se i u rijeci čuje za vas i vaše mišljenje.

u infoshopu radi i distribucija anarho literature ,pank fanzina i muzike, majici i zakrpi

pa slobodno navalite!!!!!

Sjeban sam i ne znam šta mi to treba ilitiga 5 do 12 tekst #2

Oni koji su čitali prošli njuzleter, a koji smo baj d vej izbacili isto u ovo ljetno vrijeme će se sjetiti mojih jadanja kako mi je ostala prazna stranica jer sam zajebo pri slaganju tako da sam sada osuđen na još jedno smišljavanje teksta i to samo da ne ostane prazno. Mislim da oni koji aktivno prate događanja na ajmo to tako reći, fanzinaškoj sceni, su bar malo upoznati kako ja stalno baljezgam o tom fanzinima kao da su ne znam što i kako zbilja ponekad puno energije ulažem u cijelu priču, pa kada mi se desi ovakva stvar gdje moram krpat kraj s krajem baš poludim!! Tako da mi je sada malo bed što je u raportu iz Sarajeva ubačena onako iztreshana stranica, ali mislim si, pa šta nije to thrash punk koji najviše volim? Moram priznati da je, tako da izgleda kako ću se morat naviknuti na vječna improviziranja. No, tako je to u katenpejst fanzinaštvu, kupanje u papirima, ljepljivi prsti, pa onda te malo drka printer, pa ne možeš naći skare, no cijelo vrijeme misliš kako radiš dobru stvar, a u biti stvaraš samo smeće i radiš troškove, a keš nikad povratio. Al dobro, neću kenjavit više nego rađe da ovaj prazni prostor iskoristim za neke male najavice jer se nadam da samo zbilja ovaj put opravdali taj termin newsletter...eto..

INFOSHOP ŠKATULA

Potvrđeni koncerti za mjesec septembar u sad već legendarnom **Podrumu**:

srijeda 10.9. od 21h upad: 20kn

- **POTOP** (makedonija)
http://www.myspace.com/kedaegaolo
- **AGENTS OFABBHORRENCE** (australija)
http://www.myspace.com/agentsofabhorrence

utorak 16.9. od 21h upad: 20kn
- **BLACK HEART REBELLION** (belgija)
http://www.myspace.com/blackheartrebellion

četvrtak, 25.09. od 21h upad: 20kn
- **RABIES** (češka)
http://www.rabies.wz.cz/

Najava za 3. Sajam nezavisnog izdavaštva:

Prva dva sajma nezavisnog izdavaštva su bila uspješna, barem prema reakcijama sudionika i sudionica, ali i nas koji smo bili uključeni u organizaciju cijelog događaja. Tijekom te dvije godine se okupilo oko pedesetak što organizacija/izdavača/distribucija/grupa/kolektiva i projekata, te nekoliko stotina posjetitelja i posjetiteljica. To je bila dovoljna motivacija za nastavak organiziranja sajma.

Ovogodišnji treći po redu Sajam nezavisnog izdavaštva u sklopu manifestacije **"Moje, tvoje, naše"** održati će se od 9-12.10. 2008. Novina je da osim prostora HKD na Sušaku,sajam ce biti i u novom prostoru Infoshopa Škatule u Molekuli te ovisno o vremenu na platou ispred hotela Kontinental.

Ovo je ujedno i poziv za sve vas koji ste i dosad sudjelovali (ali i drugima) da potvrdite vaš
dolazak,navedete potrebe te ako imate, neki prijedlog, ideju, predstavljanje i slično samo javite na našu e-mail adresu: infoshopskatula@net.hr

Sajam nezavisnog izdavaštva organiziraju Infoshop Škatula i Amandla.

selftitled@net.hr